ВЕСТИТЕЛ
на Реформацията

Година 100

Брой 4/2025

ОТИДЕТЕ ПО ЦЕЛИЯ СВЯТ

МОЛИТВЕНА СЕДМИЦА | 5-14 ДЕКЕМВРИ 2025

ВЕСТИТЕЛ
на Реформацията

Година 100 Брой 4/2025

В ТОЗИ БРОЙ

Редакторска статия 2
Те ни очакват

Нашето високо призвание 3
Заръчано ни е да вървим напред, редом до Всевишния, Който ни води в пътя

Край огнището 7
Любовта, излъчваща се от топлите взаимоотношения в дома, може да издържи до вечността

„Дайте им вие да ядат“ 11
Дори, когато ситуацията изглежда невъзможна, творческата силата на Всемогъщия е на наше разположение

По пътищата и по оградите 15
Каква привилегия е да служиш на хора от всички култури, класи и общности!

„Твоята вяра те изцели“ 20
Всеки човек, с каквото и да е заболяване, е поканен да се обърне към Великия Лекар с вяра.

Родени и отгледани, за да служат 24
Колко благодарни трябва да бъдем, че можем да усвояваме и развиваме навици за служение още в младостта си!

Създаване на ученици 28
Родителите и учителите имат свещения дълг да осигурят истинско образование, насочено към вечността.

Да вървим напред сега!
Поетичен призив да активизираме и разширим сферата си на служение

Измина още една година... Колко благодарни можем да бъдем, че все още обитаваме в земята на живите! Бог милостиво ни е поверил още малко време - нека бъдем радостни от това! Молитвената седмица в края на годината винаги ни предоставя плодотворна възможност да изследваме сърцата си и да се доближаваме до събратята си вярващи, които таят в себе си същата скъпоценна вяра в скорошното завръщане на Исус.

Тази година фокусът ни ще бъде върху една динамична, зареждаща ни с енергия мисия - разпространението на настоящата истина по целия свят. Колкото по-скоро се изпълни тази мисия, толкова по-добре за всички!

„Нашият Генерал, Който никога не греши, ни казва: Напред! Навлезте в нови територии, издигнете знамето, поставете паметници на всяко място! Нека се знае, че Бог притежава люде по земята, които не са забравили, че Той има закон, задължителен за всички човешки същества.“[1]

Докато с молитва преминаваме през четенията по темата „Идете по целия свят“ с намерението енергично да изпълним тази жизненоважна мисия, сърцата ни ще се изпълнят и ще преливат от изобилна радост.

Нека не забравяме да споделяме огромното благословение от тези четения с други, които може да са изолирани или не могат да излязат от дома си, както и да помним следните дати:

Ден за молитва и пост:
събота, 13 декември
Дарения за мисиите по света:
неделя, 14 декември

Нашата молитва е настоящата Молитвена седмица наистина да вдъхнови всеки един от нас да излезе по света с вяра като инструмент на светлината, пронизвайки тъмнината на света. Амин!

_____

1 Доклад на конференцията на Австралийския съюз, 1 януари 1900 г.

Официална публикация на Църквата на адвентистите от седмия ден реформаторско движение
„Най - голямата нужда на света е нуждата от хора - хора, които няма да бъдат нито купени, нито продадени.“ *Възпитание, с. 57.*

Редактор Б. Монтроуз

Оформление и дизайн Д. Консейсао

Web: http://www.sdarm.org

ТЕ НИ ОЧАКВАТ...

Повечето от нас са запознати с опитността на Филип, когато бе повикан да разговаря с един сановник от Етиопия.

„А ангел от Господа говори на Филипа, казвайки: Стани, иди към юг, по пътя, който слиза от Йерусалим през пустинята за Газа. И той стана та отиде. И, ето, човек от Етиопия, скопец, велможа на етиопската царица Кандакия, който беше поставен над цялото ѝ съкровище, и беше дошъл в Йерусалим да се поклони, на връщане седеше в колесницата си и четеше пророка Исаия. А Духът рече на Филипа: Приближи се и придружи тая колесница. И Филип се завтече, та го чу като прочиташе пророка Исаия, и каза: Ами разбираш ли каквото четеш? А той рече: Как да разбера, ако ме не упъти някой? И помоли Филипа да се качи и да седне с него... А Филип отвори уста, и като почна от това писание, благовести му Исуса“ (Деяния 8:26–31, 35).

Това не е просто някаква измислена история, но реално случило се историческо събитие. Дали осъзнаваме колко актуално е то и как се отнася към всеки един от нас днес?

„Този етиопец представляваше една голяма група хора, имаща нужда да бъде поучена от мисионери като Филип — от мъже, които ще чуят Божия глас и ще отидат, където Бог ги изпрати. Много хора четат писанията и не могат да разберат истинското им значение. По целия свят мъже и жени търсят небето с желание. Молитви, сълзи и въпроси се издигат от души, копнеещи за светлина, благодат и за Светия Дух. Мнозина са на границата на царството и очакват само да бъдат въведени в него.

Ангел водеше Филип при човека, търсещ светлината и готов да приеме евангелието. И днес ангели насочват стъпките на работниците, които позволяват на Светия Дух да освети езиците им и да очисти и облагороди сърцата им. Ангелът, изпратен при Филип, можеше сам да извърши делото с етиопеца, но Бог не работи по този начин. Неговият план е хората да работят за своите ближни.

Това, което Бог е поверил на първите ученици, се отнася и до вярващите от всички векове. Всеки, получил евангелието, е получил и святата истина, за да я раздава на света. Божиите верни люде винаги са били настъпателни мисионери, посвещаващи своите средства на Бога и мъдро използващи талантите си за служба на Него.

Несебелюбивото дело на християните в миналото би трябвало да бъде за нас нагледен урок и вдъхновение. Членовете на Божията църква следва да се стремят към добри дела и без светска амбиция да вървят по стъпките на Този, Който обикаляше, за да прави добро. Със сърца, изпълнени със съчувствие и състрадание, те трябва да служат на нуждаещите се от помощ, като запознават грешниците с любовта на Спасителя. Такова дело призовава към упорити усилия, но носи и богата награда. Хората, които искрено го вършат, ще видят как биват спечелвани души за Спасителя, понеже на влиянието от практическото изпълнение на Божественото поръчение не може да се устои.

Не само ръкоположеният Божи служител е отговорен за изпълнение на това поръчение. Всеки, който е приел Христос, е призван да работи за спасението на своите ближни...

...поръчението на Спасителя е дадено на всички вярващи в Неговото име. Бог ще изпрати в лозето Си мнозина, които не са били посветени на свещена служба чрез ръкополагане.“[1]

„В опитността на Филип и етиопеца е представено делото, към което Господ призовава Своя народ... Има хора по света, които четат Писанията, но не могат да разберат значението им. Нужни са мъже и жени, които имат познание за Бога, за да пояснят словото на тези души.“[2]

Драги читателю, ако си бил благословен с това знание, ти си един от тях!

Източници:
1 Деянията на апостолите, с. 109, 110. [Подчертаването е добавено.]
2 Свидетелства за Църквата, т. 8, с. 58.

НАШЕТО ВИСОКО ПРИЗВАНИЕ

СЪСТАВЕНО ОТ ПИСАНИЯТА НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

До всеки един от нас достига апелът да поставим всичко на олтара на служенето. Разбира се, не от всички се иска да работят като Елисей, нито пък на всички се казва да продадат имота си. Но Бог ни кани да поставим службата за Него на първо място в живота си и да не допускаме да измине нито ден, без да сме направили нещо за напредъка на Неговото дело на земята. Той не очаква от всички еднаква служба. Един може да бъде призован да работи в чужда страна, друг — да даде част от средствата си за поддържане на евангелското дело. Бог приема приноса на всеки. Необходимо е единствено посвещение. Душите, които се посветят на Бога, ще чуят небесния призив и ще откликнат.

На човека, ставащ съучастник в благодатта, Господ възлага работа за другите и всеки от нас следва да приеме, каквото му се е паднало и да каже: „Ето ме, изпрати мене“. Независимо дали човек е проповедник на евангелието или лекар, търговец или земеделец, чиновник или механик, на него са възложени отговорности. Работата му е да разкрива на другите евангелието на спасението. Всяко начинание, в което се включва, следва да бъде средство за постигането на тази цел. [1]

КАК ДА ЗАПОЧНА?

Никой не е нужно да чака да бъде призован на служба в някое отдалечено поле, та да се заеме да помага на другите. Можете да започнете веднага, където и да се намирате. Възможностите за включване в делото са достъпни за всеки. Поемете работата, за която сте отговорни - работата, която следва да бъде извършена в дома и в квартала ви. Не чакайте другите да ви подтикват към действие. В страх от Бога, вървете напред, без да се бавите, помнейки личната си отговорност към Този, който е отдал живота Си за вас. Действайте така, сякаш сте чули Христос да ви призовава лично да направите всичко възможно в служба на Него. Не търсете около себе си кой още е готов за служение. Ако сте наистина посветени, Бог чрез вас ще доведе в истината други, които ще може да използва като канали, за да предаде светлината на мнозина, препъващи се в тъмнината.

Всички могат да направят по нещо. В опит да се оправдаят, някои казват: „Домашните ми задължения и децата ми изискват моето време и средства.“ Родители, вашите деца трябва по-скоро да бъдат ваша помощ, увеличавайки силата и способността ви да работите за Господа. Децата са по-младите членове на Господното семейство. Те би следвало да бъдат водени да се посветят на Бога, тъй като Му принадлежат по сътворение и по изкупление. Нужно е да бъдат научени, че всичките им телесни, умствени и душевни сили са Божии. Те трябва да бъдат обучени да помагат в различни видове безкористна служба. Не позволявайте на децата си да стават препятствия. Те трябва да споделят с вас както духовното, така и физическото бреме. Докато помагат на другите, те увеличават собственото си щас-

тие и полезност.[2]

Божията цел е Неговият народ да бъде осветен, пречистен и свят; народ, който да предава светлина на всички около себе си. Целта на Бога е те да бъдат за Божия хвала на земята, давайки личен пример за истината с живота си. Христовата благодат е достатъчна, за да се осъществи това, но нека Божиите люде помнят, че Бог може да го изпълни, само когато те вярват и живеят принципите на евангелието. Само когато използват дадените им от Бога възможности в служба за Него, те ще се радват на пълнотата и силата на обещанието, на което църквата е призована да се уповава. Ако тези, които изповядват, че вярват в Христос като свой Спасител, покрият само ниския стандарт на света, църквата не успява да принесе богатата реколта, която Бог очаква. Тогава, в доклада за нея бива записано „намерен си недостатъчен"...

Учениците не трябваше да чакат хората да дойдат при тях. Те трябваше да отидат при хората и да издирват грешните, както овчарят издирва изгубените си овце. Христос откри света пред тях като поле за работа. Те трябваше да отидат по целия свят и да проповядват евангелието на всяко създание (по Марк 16:15). Трябваше да проповядват за Спасителя, за Неговия живот на безкористно служене, за Неговата срамна смърт и несравнима, неизменна любов. Неговото име щеше да бъде техният девиз, тяхната основа за обединение. В Негово име те трябваше да покорят крепостите на греха. Вярата в Неговото име трябваше да ги откроява като християни.

Когато даваше на учениците по-нататъшни напътствия, Христос каза: „Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Йерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята", „...а вие стойте в града Йерусалим докато се облечете със сила от горе" (Деяния 1:8; Лука 24:49).

Покорни на словото на своя Господ, учениците се събраха в Йерусалим, за да чакат изпълнението на Божието обещание. Тук те прекараха десет дни - дни на дълбоко изследване на сърцето си. Отстраниха всичките си различия и се сближиха в християнско общение.

В края на десетте дни Господ изпълни обещанието Си чрез чудното изливане на Своя Дух. „И внезапно стана шум от небето като хвученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, гдето седяха. И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. И те всички се изпълниха със Светия Дух, и почнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят... И тъй, тия, които приеха поучението му, се покръстиха; и в същия ден се прибавиха около три хиляди души." (Деяния 2:2-4, 41).

„А те излязоха и проповядваха на всякъде, като им съдействуваше Господ, и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха" (Марк 16:20). Въпреки ожесточеното противопоставяне, с което учениците се сблъскваха, за кратко време благовестието за царството прозвуча по всички обитаеми части на земята.

Поръчката, дадена на учениците, се дава и на нас. И днес, както тогава, пред онези, които са без Бога и без надежда на света трябва да бъде издигнат един разпнат и възкръснал Спасител. Господ призовава за пастори, учители и евангелизатори. Неговите служители следва да прогласят вестта за спасение от врата на врата. На всяко племе, език и люде трябва да се занесе вестта за прошката чрез Христос.

Вестта следва да се предаде не със слаби, безжизнени тонове, а по един ясен, решителен и вълнуващ начин. Стотици души очакват да чуят предупреждението, че е нужно да бягат от греха, за да спасят живота си. Светът се нуждае да види в християните доказателство за силата на християнството. Вестители на милостта са потребни не само тук и там, но по целия свят. От всички страни се чува викът „Елате... и ни помогнете." Богати и бедни, високопоставени и нискостоящи викат за светлина. Мъже и жени гладуват за истината, каквато е в Исуса. Когато чуят благовестието, проповядвано със сила от горе, те ще знаят, че тържеството е приготвено за тях и ще откликнат на призива „Дойдете, понеже всичко е вече готово" (Лука 14:17).

Думите „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар" (Марк 16:15) са отправени към всеки един от Христовите последователи. Всички, които са посветени на Христос, са определени да работят за спасението на своите ближни. У тях следва да се проявява същият душевен копнеж, който Той чувстваше за спасението на изгубените. Всички не могат да вършат едно и също в делото, но за всеки има място и работа. Всички, на които са дадени Божиите благословения, следва да отговорят с практическо служение; всеки дар следва да бъде използван за напредъка на Неговото царство.

НЕИЗМЕННО ОБЕЩАНИЕ

Христос обезпечи всичко потребно за успешното провеждане на делото и пое върху Себе Си отговорността за неговия успех. Докато се покоряваха на Словото Му и работеха свързани с Него, те нямаше да претърпят неуспех. „Идете при всички народи — им заръча Той. — Идете и до най-отдалечените кътчета на обитаемото земно кълбо и знайте, че Моето присъствие ще бъде с вас. Работете с вяра и доверие, защото Аз никога няма да ви оставя."

Прощалното обещание на Христос да пребъдва с нас е валидно и днес. Времето не го е променило. Той е с нас днес толкова истински, колкото и с учениците, и ще бъде с нас „до свършека на века".

„Излезте да проповядвате благовестието на всички народи", ни

казва Спасителят, „за да могат те да станат Божии чеда. Аз съм с вас в това дело, ще ви уча, напътствам, утешавам, укрепявам, ще ви давам успех във вашето дело на себеотрицание и жертва. Аз ще подвижвам сърца, като ги убеждавам в греха и ги обръщам от мрака към светлината, от непокорството към правдата. В Моята светлина те ще видят светлина. Вие ще срещате противопоставянето на сатанинските сили, но уповайте на Мен - Аз никога няма да ви подведа.“

Как мислите, нима Христос не цени онези, които живеят изцяло за Него? Не мислите ли, че Той посещава онези, които, подобно на възлюбения Йоан, заради Него се намират в сурови и мъчителни места? Той намира Своите верни и общува с тях, насърчава ги и ги укрепява. И Бог изпраща от Своите ангели, превъзходни по сила, да послужат на Неговите работници-човеци, възвестяващи истината на душите, които не са запознати с нея.

На проповедника на евангелието Бог е дал задачата да води към Христос онези, които са се отклонили от тесния път. Нужно е да бъде мъдър и сериозен в усилията си. В края на всяка година той би трябвало да може да погледне назад и да види души, спасени в резултат на неговия труд. Някои е потребно да ги спаси със страх, като ги изтръгва из огъня… като се гнуси даже и от осквернената от плътта дреха (по Юда 23), като в същото време „държи вярното слово според както е било научено“ (Тит 1:9). Наставлението на Павел към Тимотей се отнася и за днешните пастори: „Заръчвам ти пред Бога и пред Христа Исуса… проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай, с голямо търпение и непрестанно поучаване“ (2 Тимотей 4:1, 2).

Но не само върху проповедниците на словото е възложил Бог отговорността да бъдат търсени и спасявани грешниците. Той е дал тази работа на всички. Сърцата ни трябва да бъдат така изпълнени с Христовата любов, че думите ни на благодарност към Бога да стоплят и други сърца. Това е служба, която всички могат да изпълняват и Господ я приема като принесена за Него. Той я прави да бъде ефикасна, придавайки на ревностния работник благодатта, която помирява човека с Бога.

Дано Господ помогне на Своя народ да осъзнае, че има сериозна работа за вършене. Дано им помогне да помнят, че в дома, в църквата и в света те трябва да вършат делата на Христос. Не са оставени да работят сами. Ангелите са техните помощници. И Христос е техен помощник. Нека тогава се трудят вярно и неуморно и ако не отпаднат, те ще пожънат плодовете на времето им .[3]

МИСИОНЕРИ НА САМОИЗДРЪЖКА

На много места могат успешно да работят мисионери, които сами да се издържат. Именно като такъв апостол Павел се трудеше за разпространението на познанието за Христос по целия свят. Докато ежедневно поучаваше евангелието в големите градове на Азия и Европа, той работеше като занаятчия, за да издържа себе си и своите спътници. Неговите прощални думи към ефеските старейшини разкриват как е работел и съдържат ценни уроци за всеки служител на евангелието:

„Вие знаете“, каза той, "как от първия ден, когато стъпих в Асия, всичкото време бях с вас..... как не пропуснах нищо полезно да ви го не обадя и да ви не поуча пред народа и по къщите.... От никого не поисках ни сребро, ни злато, нито дреха; сами знаете, че за моите нужди и за нуждите на ония, които бяха с мене, ми послужиха тия мои ръце. С всичко ви показах, че именно така трябва да се трудите и да поддържате слабите, а още и да помните думите на Господа Иисуса, защото Сам Той каза: по-блажено е да се дава, нежели да се взима.“ (Деяния 20:18–35 - Синод. превод).

Мнозина днес, ако са пропити със същия дух на саможертва, биха могли по подобен начин да извършат добро дело. Нека двама или повече да започнат заедно евангелизаторска работа. Нека посещават хората, като се молят, пеят, поучават, разясняват Писанията и служат на болните. Някои могат да се издържат като колпортьори; други - както апостола, могат да упражняват занаяти или някакви други сфери на дейност. Докато напредват в работата си, осъзнавайки своята безпомощност, но уповавайки смирено на Бога, те ще спечелят благословени опитности. Господ Исус ще върви пред тях и те ще придобият благоволение и помощ сред бедни и богати.

Хората, които са обучени за медицинска мисионерска работа в чужди страни, следва да бъдат насърчавани да заминат, без да се бавят там, където е очакваната им работа, и да започнат да се трудят сред хората, като в същото време изучават местния език. Много скоро те ще могат да поучават на простите истини от Божието слово.

Посланици на милостта са необходими навсякъде по света. Има призив към християнските семейства да отидат в общности, които живеят в тъмнина и заблуда, да отидат в чужди полета, да се запознаят с нуждите на местните хора и да се трудят за Господното дело. Ако такива семейства се заселят в местата на земята, тънещи в мрак, в места, където хората са обвити в духовна тъмнина, и оставят светлината на живота на Христос да свети чрез тях, какво благородно дело може да бъде извършено!

Тази работа изисква саможертва. Докато мнозина чакат да бъдат премахнати всички препятствия, работата, която биха могли да вършат, остава неизпълнена и множества умират без надежда и без Бога. Има хора, които в името на търговското предимство или

Но не само върху проповедниците на словото е възложил Бог отговорността да бъдат търсени и спасявани грешниците. Той е дал тази работа на всички. Сърцата ни трябва да бъдат така изпълнени с Христовата любов, че думите ни на благодарност към Бога да стоплят и други сърца. Това е служба, която всички могат да изпълняват.

за да придобият научни познания, ще се впуснат в неуредени и слабо развити райони и радостно ще понесат жертви и трудности; но колко малко са тези, които в името на своите събратя са готови да преместят семействата си в региони, които се нуждаят от евангелието.

Да достигаме хората, където и да са те, и каквото и да е тяхното положение или състояние, и да им помагаме по всякакъв възможен начин - ето това е истинското служение. Чрез такива усилия можете да спечелите сърца и да отворите врати за достъп до души, които погиват.

При всяка ваша работа помнете, че сте тясно свързани с Христос, че участвате във великия изкупителен план. Вашият живот трябва да излъчва Христовата любов, подобно на целебен, животворен поток. Докато търсите да привличате други в кръга на Неговата любов, нека чистотата на думите ви, себеотрицанието на служенето ви и вашите изпълнени с радост обноски да свидетелстват за силата на Божията благодат. Давайте на света такава чиста и правдива представа за Бога, че хората да Го видят в Неговата красота.

Малко полза ще има, ако се опитваме да променим хората, нападайки ги за онова, което ние може да считаме за погрешно у тях. От такива усилия има повече вреда, отколкото полза. В разговора си със самарянката, вместо да отрече достойнствата на Якововия кладенец, Христос ѝ представи нещо по-добро. Той каза: „Ако би знаела Божия дар, и кой е Онзи, Който ти казва: Дай ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода“ (Йоан 4:10). Исус насочи разговора върху съкровището, което Той можеше да ѝ даде, предложи ѝ нещо по-добро от онова, което тя имаше - живата вода, радостта и надеждата чрез евангелието.

Това е илюстрация за начина, по който следва и ние да работим. Трябва да предложим на хората нещо по-добро от онова, което те имат, а именно Христовия мир, надвишаващ всяко познание. Трябва да им разкажем за Божия свят закон - отпечатък на Божия характер и израз на онова, което те трябва да бъдат според Божията воля. Посочете им колко по-велика е непреходната небесна слава в сравнение с временните радости и удоволствия на този свят. Разказвайте им за свободата и мира, които могат да се намерят в Спасителя. Той казва: „... който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века“ (Йоан 4:14).

Издигнете Исус, като изявите: „Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!“ (Йоан 1:29). Само Той може да задоволи копнежа на сърцето и да даде мир на душата.

От всички хора на света реформаторите трябва да са най-самопожертвователните, най-любезните и най-учтивите. В живота им би следвало да се разкрива истинската доброта на себеотрицателните дела. Божият работник, който проявява липса на учтивост, който се показва нетърпелив към невежеството или слабостите на другите, говори необмислено или постъпва неразумно, може да затвори вратите към сърцата така, че никога повече да не може да ги достигне...

Както росата и тихият дъжд падат върху зажаднелите растения, така нека вашите думи да се ронят нежно в сърцата, ако искате да изтръгнете хората от заблудата и да ги спечелите за Христос. Божият план е най-напред да се спечели сърцето. Необходимо е да изявяваме истината с любов и да уповаваме на Господа Той да даде сила, която да преобрази живота. Светият Дух ще приложи в душата словото, изговорено с любов.

По природа ние сме егоцентрични и упорити. Но когато усвоим уроците, на които Христос желае да ни научи, ставаме участници в Неговото естество и започваме да живеем Неговия живот. Чудесният пример на Христос, безподобната нежност, с която Той влезе в сърцата на хората, плачейки с плачещите и радвайки се с радващите се, трябва да остави дълбока следа върху характера на всички Негови искрени последователи. Те ще се стараят с любезни думи и постъпки да направят по-лек пътя за уморените нозе.[4]

Източници:

1 Пророци и царе, с. 221, 222.

2 Ривю енд хералд, 29 юли 1902 г.

3 Свидетелства за Църквата, т. 8, с. 14 -18.

4 По стъпките на Великия лекар, с. 154 -157.

КРАЙ ОГНИЩЕТО

МИГЕЛ МЕНДОЗА - АВСТРАЛИЯ

ВЪВЕДЕНИЕ

„Домовете ни трябва да станат като Ветил, а сърцата ни - светилище. Навсякъде, където Божията любов се съхранява в душата, ще има мир, ще има светлина и радост. Исус иска да види щастливи бракове, **щастливи огнища**.“[1]

През 19-сти век, в Америка огнището е имало централна роля в домашния живот, особено в епохата преди модерното отопление или електричество. Около него семействата са се събирали да се стоплят, да имат светлина и да общуват помежду си. Сестра Уайт използва израза „край огнището“, за да подчертае взаимодействията на лично, семейно и духовно ниво в обстановка, която за нейната аудитория би била добре позната и изпълнена със смисъл. Така че, за Елън Уайт „край огнището“ не е просто физическо местоположение. То е символ на близост, доверие и възможност за влияние, за да бъдат наставени всички в дома да живеят според светлината, която Бог е дал на Своя народ и да я споделят с хората по света. Сега, имайки предвид всичко това, нека разгледаме темата ни за днес и да се поучим от различните уроци, които можем да получим от Божието слово и от перото на вдъхновението.

В ДЕТСТВОТО

В моето детство, роднят ми град беше студено място през по-голямата част от годината и при все това нямахме такова огнище. Но си спомням, че нашият дом беше място, където можехме да се събираме заедно по време на богослужение и при други поводи, все едно че бяхме „край огнището“, и да прекараме времето във хваление на Господа и изучаване на Неговото слово. Мама можеше да споделя с нас важни житейски уроци, които все още си спомням с любов. Тя следваше наставлението в Притчи 22:6: „Възпитавай детето в пътя, по който трябва да върви, и няма да се отклони от него дори когато остарее.“ В личния си опит мога ясно да видя, че тези уроци бяха много важни и ми помогнаха да вземам решения, изиграли решаваща роля за това дали да следвам Господа, или не. Благодаря на Бога за Неговото Слово и обещанията в него.

„В детството и юношеството характерът е най-податлив на впечатления. Силата на себевладението би трябвало да се придобие в тези години. Край огнището и семейната трапеза действат влияния, чиито резултати са трайни като вечността. Повече от каквито и да са естествени дарби установените в ранните години навици определят дали човек ще бъде победител или победен в битката на живота.“[2]

АВРААМ И САРРА

Чули сме за Авраам, неговата вяра и недостатъци, но също и за делото, което е извършил за домашните си, включително за хората, които са работили за него - неговите слуги. Той получи следното обещание от Бога: „Аз ще благо-

словя ония, които те благославят, и ще прокълна ония, които те злословят; и **в тебе ще бъдат благословени всички земни племена**“ (Битие 12:3 - Синод. изд.). Защо щяха всички семейства на земята да бъдат благословени в него? Защото чрез връзката си с Христос, той даде пример, като се подчини на Божия глас, както четем в Битие 26:5: „**понеже Авраам послуша гласа Ми, и опази заръчването Ми, заповедите Ми, повеленията Ми и законите Ми.**“ Не само това, но той щеше да поучава и наставлява семейството си в пътищата на Господа, Който и свидетелства: „Защото съм го избрал, **за да заповяда на чадата си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие**, за да направи Господ да стане с Авраама онова, което е говорил за него“ (Битие 18:19). Той обаче не беше сам в това начинание. Сарра, съпругата му, е била с него и двамата са свършили отлична работа „край огнището“, като внимателно са инструктирали всички в дома си, докато са пътували към обещаната земя: „Голяма част от тях бяха водени от съображения, по-висши от службата и егоистичния интерес. По време на престоя си в Харан **Авраам и Сарра бяха научили и други души да се покланят на истинския Бог и да Му служат**. Те се привързаха към домочадието на патриарха и тръгнаха с него към обещаната земя.“[3] От опита на Авраам и Сарра в съвместната им работа за Божието царство става ясно, че и бащата, и майката играят важна роля във възпитанието на обитателите на техния дом да вървят в Господните пътища.

РОДИТЕЛИ И СЕМЕЙСТВА

В моето служение, докато посещавам семействата при различни случаи, имам възможността да се включвам в богослужения „край огнището“. И наблюдавам - колко са красиви усърдието и усилията, положени от родителите, за да осигурят такова време за семейството! Истинско благословение за семействата е да се молят, да хвалят Бога и да четат заедно, като заделят определено време да се събират с цел поклонение на нашия Господ и за провеждане на задълбочени разговори на духовни теми. Така те изпълняват задължението си да издигнат окървавеното знаме на Емануил срещу стрелите на врага. Важно е да помним, че семейството е най-доброто мисионско поле.

„Родителите би трябвало да говорят на своите малчугани за Исус и за плана на спасението, да вплитат ценни уроци от живота и характера на Христос в умовете им, за да могат децата да станат Негови последователи и наследници на вечния живот. Много се приказва за мисионерското дело в чужбина, а делото в дома бива пренебрегнато. Най-голямото мисионско поле е точно край огнището ви и съществува огромна нужда от бащи и майки в Израел. Когато родителите започнат да осъзнават голямата отговорност, която лежи върху тях, те ще се заемат с това мисионско дело и ще обучат децата си за небето. Ще наставят децата си със заповед след заповед и правило след правило.“ [4] „Нашата работа за Христос следва да започне от семейството в дома ни. Възпитанието на младите хора е нужно да бъде от различен порядък от онова, което се е давало в миналото. Тяхното благосъстояние изисква да им бъде възлаган много повече труд, отколко досега и е потребно да се вложат много повече усилия, отколкото се влагат в момента. Няма по-важно мисионерско поле от това. Родителите следва чрез наставление и пример да обучат децата си да се трудят за неповярвалите. Децата би трябвало да бъдат така възпитани, че да съчувстват на възрастните и страдащите и да се стремят да облекчат страданията на бедните и отчаяните. Нужно е да бъдат научени на усърдие в мисионерското дело; и от най-ранните им години следва да бъдат възпитавани на себеотрицание и жертви за доброто на другите и напредъка на Христовото дело, за да могат да бъдат съработници на Бога.

Но ако те ще се научат някога да вършат истинска мисионерска работа за другите, първо трябва да се научат да се трудят за тези у дома, които имат естественото право на тяхната любов. Всяко дете би трябвало да бъде възпитано да носи своя дял от домашните задължения. То никога не бива да се срамува да използва ръцете си да облекчи домашните грижи или нозете си, за да изпълнява домашни поръчения. Докато е ангажирано по този начин, детето няма да тръгне по пътищата на нехайството и греха. Колко часа са изгубени от децата и младежите, които биха могли да бъдат изразходвани за поемане и повдигане върху силните им млади рамене на семейните отговорности, които все някой трябва да носи! По този начин биха показали любящ интерес към бащата и майката. Децата също така е нужно да бъдат утвърдени върху истинските принципи на здравната реформа и грижата за собствените им тела.“ [5]

И все пак, „за техен срам, мнозина са пренебрегнали това домашно поле и сега трябва да се предоставят божествени ресурси и средства за изцеление, за да може това състояние на злото да бъде поправено. Какво извинение могат да предложат изповядващите се за последователи на Христос за факта, че са пренебрегнали да обучат децата си да работят за Него?“ [6]

Скъпи родители, понеже виждаме как злото по света постоянно се увеличава, младежите в дома ни се нуждаят от специални грижи. „Гигантското зло на невъздържанието върши пагубното си дело по нашите земи. Сатана има своите агенти навсякъде, които са инструменти в ръцете му, за да примамват и погубват нашата младеж. Няма ли да се чуе гласът на предупреждението край нашето домашно огнище? **Не ще ли водим чрез наставление и пример нашите млади да пожелаят да достигнат до високи постижения, да имат благородни намерения и святи стремежи?** Това дело не е леко, нито е малко; но то ще донесе отплата. Един младеж, който е бил наставен чрез правилно възпитание у дома,

Тук сме насърчени, когато работим за Господа, да се срещаме с хората, където им е удобно, в домовете им, и да използваме това лично пространство, за да споделяме вярата. Обстановката край огнището, за разлика от официалните проповеди или публичните дебати, предполага спокойно и лично общуване.

ще изгради характера си върху солидни основи и чрез личния си пример и живота си, ако правилно прилага своите сили, той ще се превърне във фактор в нашия свят, водещ други души нагоре и напред по пътя на праведността. **Спасението на една душа означава спасение на много други души.“** [7]

СЛУЖИТЕЛИ НА ЕВАНГЕЛИЕТО

В книгата „Евангелизъм“, например, Божията вестителка отправя призива: „На всички, които се трудят заедно с Христос, бих казала: Навсякъде, където можете да получите достъп до хората край огнището, възползвайте се от отдалата ви се възможност. Вземете Библията си и разкрийте пред хората нейните велики истини.“ [8] Тук сме насърчени, когато работим за Господа, да се срещаме с хората, където им е удобно, в домовете им, и да използваме това лично пространство, за да споделяме вярата. Обстановката край огнището, за разлика от официалните проповеди или публичните дебати, предполага спокойно и лично общуване. При разпространението на Божията вест бива насърчен индивидуалният подход, от сърце на сърце, който е в хармония с по-обширното изискване за практическото християнство и личното служение.

Друг важен призив към тези от нас, които участват в делото на служението и на библейския работник е следният : „Братя мои, които сте в служението, отворете вратите си за млади хора, които са изложени на изкушения. Положете лични усилия, за да се приближите до тях. Злото отвсякъде ги подканя. Стремете се да ги заинтересувате с това, което ще им помогне да **водят един по-възвишен живот. Не се отдръпвайте от тях. Доведете ги до огнището си; поканете ги да се присъединят към вас около семейния ви олтар.** Нека си припомним изискването на Бога към нас - да направим пътя към небето светъл и привлекателен.“ [9]

„Видях, че проповедниците, които се трудят в слово и учение, имат голямо дело пред себе си и тежка отговорност лежи на тях. Видях, че когато работят, те не се доближават достатъчно до сърцата на хората. Тяхната работа е твърде обща, а често и твърде разпиляна. Техният труд трябва да бъде съсредоточен именно върху онези, за които се трудят. Когато проповядват от амвона, работата им едва започва. След това те трябва да живеят това, което проповядват и винаги да се пазят, за да не донесат укор на Божието дело. Те трябва да показват с личния си пример живота на Христос, „защото сме съработници на Бога“ (1 Коринтяни 3:9) и „ние, като съдействуваме с Бога, тоже ви умоляваме да не приемате напразно Божията благодат“ (2 Коринтяни 6:1). Работата на проповедника не приключва, когато той слиза от амвона. Не бива в този момент той да се отърсва от бремето и да занимава ума си с четене или писане, освен ако то не е действително необходимо; но е нужно публичните си усилия да ги последва с частни такива - да работи лично за душите, щом се появи възможност - да провежда разговори край огнището, да умолява настойчиво души от името на Христос да се помирят с Бога. Нашата работа тук скоро ще приключи и „всеки според своя труд ще получи своята награда.“[10]

„Именно това усилие край огнището, тази работа в домашна атмосфера дава най-значителен успех. Опитайте я, братя в служението. Някои от нашите проповедници не обичат този вид труд, отбягват го, понеже такъв вид лични усилия са свързани с носене на кръста, но именно това е трудът, потребен на хората, ако те ще приемат непопулярната истина. При близкия контакт с душите, намиращи се в тъмнината, нашата светлина може да свети по-ефективно, директно върху техния мрак и те ще видят чрез нашето поведение, нашите разговори, нашите сериозни и в същото време ведри, учтиви маниери, че Божията благодат е с нас и че небесният мир е внесен в домовете им. Те ще бъдат очаровани от истината, която е придружена с такива благословени резултати.“[11]

Следният цитат е част от забележките, отправени към проповедниците и служителите, събрани в качеството им на членове на Генералната конференция в Батъл Крийк, Мичиган, на сутрешната им среща, проведена на 9 ноември 1883 г.: „Какво свято доверие ни е поверил Бог, като ни е направил Негови слуги, за да помагаме в делото за спасение на души! Той ни е поверил велики истини, най-тържествената, изпитваща вест към света. Наш дълг е не просто да проповядваме, а да служим, да се приближаваме до душите, да полагаме лични усилия край огнището, в домашна обстановка. Трябва да използваме поверените ни таланти с умение и мъдрост, за да можем да представим скъпоценната светлина на истината по най-привлекателния и най-добре преценения начин за спечелване на души.“ [12]

ПОСВЕТЕНИ ХРИСТИЯНИ

Господ Исус даде на Своя народ поръчение, на което той следва незабавно да се покори. Четем в Матей 28:19, 20: „Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века. Амин.“ Наша привилегия е да чуем и да започнем да работим според тези думи. „Целта на Бог не е проповедниците да бъдат оставени да свършат по-голямата част от работата по засяването на семената на истината. Хората, които не са призовани в евангелското служение, би следвало

Сега, сега, сега е най-благоприятното време за работа! Индивидуалните посещения имат голяма стойност. От любов към Исус Христос и към човешките души истината трябва да бъде занесена до всяко семейство и да се разговаря край всяко огнище, до което можете да намерите достъп.

да бъдат насърчавани да работят за Господа според различните си способности. Стотици мъже и жени, които сега са бездейни, биха могли да извършват приемлива служба. Те могат да извършват прекрасна работа за Господа, като занасят истината в домовете на своите съседи и приятели. Бог не гледа на лице. **Той ще използва смирени и посветени християни, които имат любовта към истината в сърцата си.** Нека такива души се включат в служението на Бога, като вършат работа от къща на къща. Такива хора, ако са скромни, дискретни и благочестиви, седейки край огнището с домакините могат да направят повече, за да посрещнат реалните нужди на семействата, отколкото един проповедник.“ [13] За всеки, който се занимава с това важно дело, огнището се превръща в естествено място за споделяне на евангелието и на уроците за семейството, вярата и общуването. „Представянето на истината с любов и простота от къща на къща е в хармония с наставлението, което Христос даде на учениците Си, когато ги изпрати на първата им мисионерска обиколка. С хвалебни песни, със смирени, сърдечни молитви множество души ще бъдат докоснати. Божественият Работник ще присъства, за да изпрати убеждение до сърцата. „Аз съм с вас винаги“, е Неговото обещание. С увереността в постоянното присъствие на такъв помощник можем да работим с вяра, надежда и кураж.“[14] И така, искате ли да бъдете използвани от Бога като скромен инструмент за водене на други души до подножието на кръста?

„Един от най-ефективните начини, по които светлината може да бъде предадена, е чрез лични усилия. В домашния кръг, край огнището на съседите, край леглото на болните, можете тихо да четете Писанията и да кажете някоя дума за Исус и истината. Така можете да сеете скъпоценни семена, които ще покълнат и ще дадат плод.“ [15]

БОЖИЯТ ПРИЗИВ

Както изследвахме дотук, важна работа има да се върши днес „край огнището“ - нашето или на другите хора. Като църква е нужно да разберем, че духовната работа не се ограничава само до молитвения дом, но тя е най-ефективна в ежедневните моменти на лично общуване. Огнището, в този смисъл, заема първостепенно място за изграждане на взаимоотношения и за посяването на семената на вяра и истина далеч от сковаността на официалната обстановка. Скъпо семейство на Реформаторското движение, в заключение на тази тема, нека молим Господ да отвори умовете и сърцата ни, за да приемем тази вест и да отнесем у дома си следния призив, който Той отправя към вас и към мен:

„Господ ще разследва как сме използвали талантите, които ни е поверил. Той е платил чрез собствената Си кръв и собственото Си себеотрицание, саможертва и страдания, за да осигури доброволното служение на всяка душа като съработник на Бога. Ех, ако всички чувстваха своята отговорност пред Бога мъдро да употребяват дара на поверените им таланти, какви приходи биха били донесени на Бога чрез Исуса Христа! Дори да имаме само един талант, той може и ще се увеличава с употребата му. Даже даръ, който ни изглежда най-незначителен, както и най-скромната служба, могат да достигнат до умове и да повлияят върху сърца, които притежаващите по-големи таланти, не биха могли да докоснат.

Сега, сега, сега е най-благоприятното време за работа! Индивидуалните посещения имат голяма стойност. От любов към Исус Христос и към човешките души истината трябва да бъде занесена до всяко семейство и да се разговаря край всяко огнище, до което можете да намерите достъп... Имайте предвид, че Светият Дух е, който извършва работата. Човекът, работещ за Бога, не е сам...

Трудът, прилаган с постоянство, нежност, състрадание, с молитва и любов ще направи много повече от проповедите. Като отдаде живота Си за спасението на света от проклятието на греха, Господ Исус бе планирал по-големи неща, отколкото сме видели до този момент. Светият Дух чака канали, чрез които да работи... Сатана няма винаги да триумфира. Божият Дух ще се излее върху църквата веднага щом съдовете станат готови да Го приемат.“ [16]

Да ни благослови Господ богато и да ни помогне да извършим това дело край огнището! Амин!

Източници:

1 Вярата, с която живея, с. 255. [Подчертаването е добавено.]
2 Детско водителство, с. 202.
3 Патриарси и пророци, с. 127. [Подчертаването е добавено.]
4 Ривю енд хералд, 21 април 1891 г.
5 Свидетелства за Църквата, т. 6, с. 429.
6 Пак там, с. 430.
7 Ривю енд хералд, 10 юли 1888 г. [Подчертаването е добавено.]
8 Евангелизъм, с. 436.
9 Служители на евангелието, с. 212. [Подчертаването е добавено.]
10 Свидетелства за Църквата, т. 1, с. 432.
11 Издадени ръкописи, т. 7, с. 37.
12 Ривю енд хералд, 15 април 1884 г.
13 Социално служение, с. 109. [Подчертаването е добавено.]
14 Християнско служение, с. 114.
15 Пак там, с. 118.
16 За да Го позная, с. 330.

"ДАЙТЕ ИМ ВИЕ ДА ЯДАТ"

Призив към служение и християнско състрадание

ОЗИЕЛ ФЕРНАНДЕЗ - БРАЗИЛИЯ

Фразата, изречена от Исус: „Дайте им вие да ядат“, звучи сериозно като призив за грижа и отговорност към другите. Намира се в Матей 14:16 и е неразривна част от добре известната история за първия случай, при който Исус умножи хлябовете и рибите. Но освен, че напомня за едно от най-емблематичните чудеса в Библията, този пасаж съдържа и основополагащи уроци за състраданието, щедростта и християнското служение, които предизвикват църквата днес да предприеме практически действия в свят, изправен пред големи предизвикателства, каквото е гладът.

ГЛАДЪТ ДНЕС

Днес гладът е опустошителен глобален проблем. Съгласно доклада от 2024 г. на Световната продоволствена програма на ООН (SOFI 2024), само за 2023 г. около 733 милиона души по света са страдали от глад.[1] Това прави горе-долу един гладуващ на всеки 11 души в света и този брой се увеличава поради фактори като социално неравенство, икономически кризи и въоръжени конфликти. Тази реалност рязко контрастира с количеството храна, произведено в световен мащаб, което показва, че проблемът не е в липсата на ресурси, а в лошото им разпределение и липса на необходимите действия.

Когато Исус каза: „Дайте им вие да ядат “, Той предизвика учениците Си да се изправят пред ситуация невъзможна наглед, каквато именно може да ни изглежда на нас днес предизвикателството да бъдат нахранени милиони гладни хора. Но, както и при споменатия по-горе случай, посланието на Христос насочва нашето внимание към споделената отговорност на Неговите последователи да посрещат физическите и духовни нужди на страдащите в този свят.

БИБЛЕЙСКИЯТ КОНТЕКСТ

Чудото с умножаването на хлябовете се случи малко след вестта за смъртта на Йоан Кръстител. Вероятно защото учениците бяха изтощени и в същото време натъжени от смъртта на Йоан, Исус се оттегли за малко с тях на уединено място, за да си отдъхнат. „И Исус, като чу това, оттегли се оттам, с лодия на уединено място настрана...“ (Матей 14:13). Поканата на Христос за почивка е израз на Неговата пастирска грижа за учениците Му. Но желания отдих скоро беше прекъснат, тъй като тълпите откриха къде е отишъл и Го последваха пеша. „Народът видя, как те заминаваха, и познаха Го мнозина; и пешком се стекоха там от всички градове,

изпревариха ги, и се събраха при Него“ (Марк 6:33).

„Наближаваше Пасхата и групите поклонници отблизо и далеч, запътили се към Йерусалим, се събраха, за да видят Исус. Към тях се присъединиха още хора и броят им достигна пет хиляди мъже освен жените и децата. Преди още Христос да достигне брега, там вече Го очакваше огромно множество.“ [2]

СЪСТРАДАНИЕ КЪМ МНОЖЕСТВОТО

Любящият Спасител никога не се колебае да посрещне нашите нужди. Той се смили над множествата, посрещна ги и изцели болните им. „И Той, като излезе, видя голямо множество, смили се за тях, и изцели болните им“ (Матей 14:14).

В Новия Завет, когато става дума за действията на Исус Христос, изразът „да имаме състрадание“ обозначва най-високата степен на съчувствие към страдащите (вж. също Матей 15:32; 20:34; Марк 1:41; Лука 7:13.)

Исус никога не оставяше човек, без да е обърнал внимание на всичките му нужди. Въпреки че бе прекъсната почивката Му, напускайки Своето уединение, Той извърши три неща, за да се погрижи за тях:

1. Той поучи множествата за Божието царство и така отговори на нуждите на техния ум.

2. Той изцели болните и така задоволи техните физически нужди.

3. Той нахрани цялата тълпа с хляб като символ на небесния хляб (Йоан 6:22–40).

Така Исус посреща техните умствени, физически и духовни нужди.

ПРИТЕСНЕНИЯТА НА УЧЕНИЦИТЕ

Денят бе натоварен. Исус бе поучавал и изцелявал болните в тълпата, но учениците сега се притесняваха как ще нахранят това множество. Осъзнавайки уединеното място, те се приближиха до Исус, изразиха своята загриженост и предложиха Той да разпусне хората да отидат и потърсят храна из околните села.

„И когато беше станало вече късно, учениците Му се приближиха при Него и казаха: Мястото е уединено, и вече е късно; разпусни ги за да отидат по околните колиби и села и да си купят нещо за ядене“ (Марк 6:35, 36). Учениците не виждаха как могат да осигурят храна на тълпата; това надвишаваше бюджета им и според тях нямаше друго решение, освен просто да отпратят народа. Всички условия в тази ситуация бяха неблагоприятни: мястото беше отдалечено, времето беше късно, тълпата беше голяма, а те нямаха достатъчно пари. Като имаха пред погледа си само оскъдността, учениците подчертаха това, което нямаха.

ХРИСТОВОТО НАРЕЖДАНЕ

Слушайки внимателно предложението на учениците, „Исус им рече: Няма нужда да отидат; дайте им вие да ядат“ (Матей 14:16). Христовото нареждане бе неочаквано и обезпокоително, така че пред учениците стояха три предизвикателства:

1. Тълпата беше голяма - 5000 мъже, без да броим жените и децата.

2. Бяха на уединено място далеч от града и нямаше откъде да си купят храна.

3. Нямаха достатъчно пари.

Учениците очевидно се намираха в задънена улица - с логистични проблеми, липса на ресурси и гладна тълпа.

И все пак те се съгласиха да дадат малкото залъци, които имаха в ръцете на Христос, защото „Той рече: Донесете ги тук при Мене“ (Матей 14:18). Малкото бе по чуден начин умножено и всички се наситиха. Това чудо ни учи, че дори с ограничени ресурси Бог може да постигне велики неща чрез хора, готови да послужат.

Когато Исус нареди на учениците да нахранят хората, Той с това всъщност напомни за принципа, че църквата носи отговорност да се грижи за уязвимите, за който Господ е говорил чрез пророк Исая. Христос заповяда чрез пророка: „Да разделяш хляба си с гладния, и да възвеждаш в дома си сиромаси без покрив... Когато видиш голия да го обличаш...“ (Исая 58:7).

Господ ясно ни е заповядал: „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар“ (Марк 16:15). „Но колко често сърцата ни се свиват и вярата ни потъва, когато видим колко огромни са нуждите и колко недостатъчни средствата, с които разполагаме. Подобно на Андрей, който погледна петте ечемични хляба и двете рибки, ние възкликваме: „Но какво са те за толкова хора?“ Често се колебаем и нямаме желание да дадем всичко, което притежаваме, защото се страхуваме да се раздаваме за другите. Но Исус ни е заповядал: „Дайте им вие да ядат.“ Неговата заповед е и обещание; зад нея се крие същата сила, която нахрани множеството край езерото.“ [3]

ПРИЗИВЪТ КЪМ ЦЪРКВАТА

Фразата „Дайте им вие да ядат“ се простира отвъд контекста на осигуряването на физическа храна. Тя е призив към църквата, като Христово тяло, да посрещне духовните, емоционални и материални нужди на хората. Исус не остави учениците Си да избегнат отговорността да се погрижат за народа. Същият този принцип би следвало да бъде ръководещ в църквата и днес.

„Извършеното от Спасителя чудо, когато нахрани петте хиляди души, илюстрира действието на Божията сила в произвеждането на жетвата. Исус отдръпва завесата от природния свят и ни открива творческата енергия, която постоянно се прилага за наше добро. Този, Който умножи хляба, извършва чудо всеки ден, като умножава зърното, посято в земя-

та. Изхранването на милиони от реколтата по полетата на земята се явява Божие чудо. Човеците са призвани да работят заедно с Бога за грижите по зърното и за приготвянето на хляба, поради което те губят от поглед участието на Божествената сила. Нейното действие се приписва на естествени причини или на човешки средства и много често даровете Му се изопачават за себелюбива употреба и така докарват проклятие вместо благословение. Бог се стреми да промени всичко това. Той желае нашите затъпели сетива да се съживят, за да съзираме Неговата милостива доброта, та даровете Му да бъдат за нас благословение, каквото е било Неговото намерение.

Божието слово, придаването на Неговия живот — това е, което дава живот на семето; а ние, като го ядем, ставаме участници в този живот. Именно това желае Бог да прозираме; дори в приемането на ежедневния ни хляб да разпознаваме Неговото действие и така да бъдем доведени до по-тясна близост с Него.

Според Божиите закони в природата последствията следват причината с неизменна сигурност. Жетвата свидетелства за сеитбата. Тук преструвките не минават. Хората могат да мамят ближните си, да получават похвали и възнаграждения за служба, която не са извършили. В природата обаче не може да съществува никаква измама.“ [4]

„Зърното бива умножено при жътвата. **Едно зрънце пшеница, увеличено при многократни сеитби, би покрило цяло поле със златни снопове. Толкова широко разпространено може да се окаже влиянието на един-единствен живот, и дори на едно-единствено действие.**“ [5]

Четем по-нататък в Духа на пророчеството относно чудото с умножаването на хлябовете и рибите: „В действието на Христос за задоволяване нуждите на прегладнелите хора има дълбок духовен урок за всички Негови служители. Христос получи от Отец и даде на учениците, учениците дадоха на множеството, а хората раздадоха помежду си. Така всички, които са свързани с Христос, ще получат от Него хляба на живота, небесната храна, и ще трябва да я споделят с другите.“ [6]

Гладът, за който споменава Исус, може да бъде разбран в по-широк смисъл. Много хора около нас са гладни за справедливост, мир, любов и надежда. Църквата има мисията да бъде източник на духовна и емоционална храна за един свят, намиращ се в криза. Апостол Яков потвърждава тази истина, като подчертава важността на вярата, придружена от конкретни действия: „Ако някой брат или някоя сестра са голи и останали без ежедневна храна, и някой от вас им рече: Идете си с мир, дано бъдете стоплени и нахранени, а не им дадете потребното за тялото, каква полза?“ (Яков 2:15, 16). По същия начин, в първото си послание, ап. Йоан пита: „Но ако някой, който има световните блага, вижда брата си в нужда, а заключи сърцето си от него, как ще пребъдва в него любов към Бога?“ (1 Йоаново 3:17).

Днешният свят е изпълнен с „гладни тълпи“, търсещи смисъл, принадлежност и надежда. Църквата е призована да бъде една щедра общност, готова да споделя хляба на живота и да носи преобразяващото послание на Христос.

НАШАТА РОЛЯ В УМНОЖАВАНЕТО

Лесно е да се почувстваме поразени и объркани от мащаба на глобалните проблеми като глада. Как можем с ограничените си ресурси да допринесем за разрешаването на такъв огромен проблем? Историята за умножаването на хлябовете ни напомня, че в ръцете на Христос дори малкото, което имаме, може да бъде умножено, за да послужи на мнозина.

„Материални и духовни благословения ще придружават онези, които предават на нуждаещите се това, което получават от Господа. Исус извърши чудо, за да нахрани петте хиляди души - едно уморено, гладно множество. Той подбра приятно място, на което да настани хората и им нареди да седнат. После взе петте хляба и двете малки рибки. Без съмнение много забележки са били промърморени за невъзможността да се задоволят с този оскъден запас пет хиляди гладни души, ако не се броят жените и децата. Но **Исус поблагодари и положи храната в ръцете на учениците, за да бъде раздадена. Те даваха на множеството и храната се увеличаваше в ръцете им.** А когато множеството беше нахранено, самите ученици седнаха и ядоха с Христос от благословения от небето запас. Това е ценен урок за всеки един от Христовите последователи.“ [7]

Точно както с учениците на Исус в миналото, Бог се надява да използва и нас като средство за предаване на Неговите благословения на другите души. „Учениците бяха връзката между Христос и народа. Това би трябвало да бъде голямо насърчение за днешните Му последователи. Христос е в центъра на всичко, Източникът на силата. Учениците Му следва да приемат даровете си от Него. И най-интелигентният, и най-духовният човек може да даде, само ако получи. Той сам не може с нищо да задоволи нуждите на душата. Ние имаме възможност да даваме само това, което получаваме от Христос; от друга страна, ние можем да получаваме, само ако даваме на другите. Давайки, ние получаваме; колкото повече даваме, толкова повече получаваме. Така постоянно можем да вярваме, да се уповаваме, да получаваме и да даваме.“ [8]

Християнски институции, мисионери и доброволци по целия свят вече живеят тази реалност, като посвещават живота си на посрещането нуждите на най-уязвимите. От продоволствени програми за гладните до проекти, предлагащи образование, здравеопазване и основни грижи - тези инициативи отразяват любовта на Христос в действие. Това, което изглежда малко в нашите очи, може да бъде началото на голямо дело в Божиите ръце. Не е нужно да чакаме, докато имаме изобилие - това, което имаме днес, може да бъде инструмент в ръцете на Христос, за да бъде постигнато невъзможното.

Малкото бе по чуден начин умножено и всички се наситиха. Това чудо ни учи, че дори с ограничени ресурси Бог може да постигне велики неща чрез хора, готови да послужат.

ПРИЗИВ КЪМ ДЕЙСТВИЕ

Апелът на Христос към учениците Му продължава да отеква и днес. Той кани и нас да бъдем част от Неговото изкупително дело в света, особено при наличието на такива огромни нужди в световен мащаб. Гладът, независимо дали е физически, или духовен, все още измъчва милиарди хора и християните са призовани да бъдат Божият отговор на тези нужди.

На призива за действие може да започнем да откликваме с малки жестове: насърчителна дума, дарение за нуждаещите се или дори със създаването на център за социално подпомагане в нашите църкви, който да се стреми да отговори на физическите и духовните нужди на нашите общности. Не можем да пренебрегнем неотложността на световния глад. Като ученици на Христос сме изправени пред предизвикателството да действаме щедро и със състрадание.

„Исус не се стремеше да привлича народа към Себе Си, задоволявайки желанията му за благосъстояние и лукс. За онази голяма тълпа, изтощена и изгладняла след дългия уморителен ден, скромната храна беше гаранция за Христовата мощ и за загрижеността Му за обикновените им житейски нужди. Спасителят не е обещавал на последователите Си лукса на този свят; техният жребий може да е бедност, но Неговото слово е залог, че нуждите им ще бъдат задоволени, а обещанието Му - по-ценно от всички земни блага - е постоянната утеха от Неговото присъствие.

След като народът се нахрани, остана още много храна. Исус заповяда на учениците Си: „Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо!“ (Йоан 6:12). Тези думи означаваха повече от буквалното събиране на остатъците в кошове-те имаха и друго предназначение. Нищо не бива да се прахосва. Не бива да пропиляваме никакви земни блага; не бива да пренебрегваме нищо, което би могло да бъде полезно за някое човешко същество. Трябва да се запазва всичко, което може да облекчи нуждата на гладуващите по земята. Със същата грижовност трябва да съхраняваме и „небесния хляб“, предназначен за задоволяване нуждите на душата. Ние живеем чрез всяко Божие слово. Нищо от онова, което е изрекъл Бог, не бива да бъде изгубено. Не трябва да пренебрегваме нито една дума, отнасяща се за нашето вечно спасение. Нито едно слово не бива да пада безполезно на земята.“ [9]

„Учениците Му занесоха всичко, което имаха; но Той не ги покани да започнат да ядат. Заръча им да обслужат първо хората. Храната се умножаваше в Неговите ръце, а изпразващите се шепи на учениците непрекъснато се протягаха към Него. Малкият запас стигна за всички. Когато народът бе нахранен, седнаха и учениците заедно с Исус и ядоха от скъпоценната, подарена от Небето храна.

Колко често и нашето сърце се свива, когато гледаме тегобата на бедните, на опечалените, на живеещите в невежество! Питаме се: „Какво ли може да се постигне с нашите слаби сили и нищожни запаси, за да бъде задоволена тази огромна нужда? Не ще ли почакаме някой с по-големи от нашите способности и възможности, или пък някоя организация да го стори?“ Но Христос казва: „Дайте им ВИЕ да ядат!“ Употребете за тази цел средствата, времето, способностите, които имате. Донесете своите ечемични хлябове при Исус.

Запасите ви може да не са достатъчни да нахранят хиляди, но те може да са достатъчни за един човек. В ръцете на Христос те биха могли да нахранят и мнозина. И вие като учениците споделяйте с готовност онова, което имате. В следващия момент Христос ще умножи вашия дар. Ще възнагради простото, искреното ви доверие в Него. И онова, което на пръв поглед е изглеждало нищожно, ще се окаже богата трапеза.“ [10]

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

„Дайте им вие да ядат“ - това не е просто апел за благотворителност, а призив към отговорност. Исус показва, че не е нужно да имаме много, за да променим нещата; нужно е само да дадем това, което имаме, в Неговите ръце. Точно както хлябовете и рибите бяха умножени, така и Христос може да умножи нашите усилия и ресурси, за да нахраним гладните тълпи около нас и духовно, и физически.

В свят, където милиони хора страдат от глад, църквата трябва да продължи да отговаря на този призив със състрадание, като отражение на Христовата любов в общество, което толкова много се нуждае от грижи и надежда.

Източници:

1 https://www.wfp.org/publications/state-food-security-and-nutrition-world-sofi-report
2 Копнежът на вековете, с. 364.
3 Пак там, с. 369.
4 Възпитание, с. 107, 108.
5 Пак там, с. 109. [Подчертаването е добавено.]
6 Копнежът на вековете, с. 369.
7 Свидетелства за Църквата, т. 6, с. 263. [Подчертаването е добавено.]
8 Копнежът на вековете, с. 370.
9 По стъпките на Великия лекар, с. 47, 48.
10 Пак там, с. 49, 50.

ПО ПЪТИЩАТА И ПО ОГРАДИТЕ

ДАНИЕЛ БАЛБАХ - САЩ

Исус разказа една интересна притча: „Някой си човек даде голяма вечеря и покани мнозина. И в часа на вечерята изпрати слугата си да рече на поканените: Дойдете, понеже всичко е вече готово. А те всички почнаха единодушно да се извиняват. Първият му рече: Купих си нива и трябва да изляза да я видя; моля ти се, извини ме. Друг рече: Купих си пет чифта волове, и отивам да ги опитам; моля ти се извини ме. А друг рече: Ожених се, и за това не мога да дойда. И слугата дойде и каза това на господаря си. Тогава стопанинът разгневен рече на слугата си: Излез скоро на градските улици и пътеки, и доведи тука сиромасите, недъгавите, слепите и куците. И слугата рече: Господарю, каквото си заповядал стана, и още място има. И господарят рече на слугата: Излез по пътищата и по оградите, и колкото намериш накарай ги да влязат, за да се напълни къщата ми“ (Лука 14:16–23).

Кои са първите две групи, поканени на тази вечеря, и какво означава всичко това?

„Чрез голямата вечеря Христос представя благословенията, предложени чрез евангелието. Храната е не друго, а самият Христос. Той е Хлябът, Който идва от небето, и от Него потичат потоците на спасението. Господните вестители са прогласили на евреите идването на Спасителя; те са посочили Христос като „Божия Агнец, Който носи греха на света“ (Йоан 1:29). В предвиденото от Него празненство Бог им предложи най-големия дар, който Небето можеше да даде... „Ако яде някой от тоя хляб - каза Христос, - ще живее довека“ (Йоан 6:51).“ [1]

От горния цитат разбираме два прекрасни момента:

1. Поканата бе отправена първо към евреите, като към Божия избран народ и всъщност този народ представляват християните днес. „И ако сте Христови, то сте Авраамово потомство, наследници по обещание“ (Галатяни 3:29).

2. Като Божии служители и посланици в този свят, ние сме привилегировани да предложим на света покана да получи безплатния дар на хляба на живота, който представлява самият Христос. „Исус им рече: Аз съм хлябът на живота“ (Йоан 6:35).

Заради духовното си състояние еврейския народ отхвърли поканата. Те си мислеха, че са богати, забогатели и нямат нужда от нищо (по Откровение 3:17). Тогава поканата бе връчена на втора група хора. След отказа на първите, Господарят казва на слугата в Лука 14:21: „Излез скоро на градските улици и пътеки, и доведи тука сиромасите, недъгавите, слепите и куците.“ Тук не се говори толкова в буквален смисъл, колкото в преносен, духовен смисъл. Ако хората, представляващи Божия народ днес, са духовно богатите, тогава онези по улиците и алеите трябва да са духовно бедните, духовно куците и духовно слепите.

„Слугата, който доведе бедните и слепите, докладва на господаря си: „Господарю, каквото си заповядал стана, и още място има. И господарят рече на слугата: Излез по пътищата и по оградите, и колкото намериш накарай ги да влязат, за да се напълни къщата ми“. С това Христос насочи вниманието към делото на евангелието извън пределите на юдейството, по пътищата и пътеките на света.“ [2]

А какво да кажем за последните две групи, упоменати в притчата, посочени като стоящи по пътищата и оградите? Тези групи са посочени от Вдъхновението като хората от света, намиращи се извън нашата вяра.

По време на неотдавнашно обучение на мисионери, което

провеждахме в няколко от нашите църкви, обърнах внимание на усилията, които полагаме - или на липсата на такива - за достигане до хората извън нашата вяра. В началото на едно занимание помолих учениците да се огледат и да установят колко в стаята са новите вярващи, които са дошли в църквата от света в рамките на последните пет години. В тази голяма група имаше само един или двама, които бяха от света и бяха наскоро повярвали. Това повдига един критично важен въпрос пред всеки от нас: като Христови служители, достигаме ли и каним ли другите активно на голямото празненство, където самият Исус е хлябът на живота?

Може да се питаме: „Как да направя това? И по-конкретно - кого в света трябва да достигна?“ Може да се чувстваме несигурни относно достигането до хора с различен произход - независимо дали са високообразовани, богати или може би имат вярвания, различни от традиционните християнски учения. Някои може да се чувстват отдалечени от религиозните общности поради личен избор, греховен начин на живот или културни нагласи. Често е налице колебание дали такива хора биха се интересували от духовни въпроси и дали биха били отворени за взаимодействие с църквата.

Много от нас може да предположат, че вероятно дори не би било правилно или подходящо да доведем такива хора на църква. При обмисляне на мисионска дейност могат да възникнат такива съмнения. За да се избавим от тях, ще бъде полезно да размислим какво казва Вдъхновението относно първата група гости (*от втората двойка групи, споменати по-горе - бел. ред.*), поканени на евангелското празненство - онези от „пътищата“.

ПЪТИЩАТА
(ОТ ПРИТЧАТА В ЛУКА 14 ГЛ.)

„Поканата за празненството първо бе дадена на еврейския народ - народът, който бе призван да бъде учител и водител сред народите... Когато евангелският призив се отправя към езичниците, следва да се действа по същия начин. Вестта трябва първо да се разнесе „по пътищата“ - на хората, които имат активно участие в светските дела, на учителите и водачите на народа.

Нека Господните вестители да помнят това. Пастирите на стадото, определените от Бога учители би трябвало да се вслушат в това слово. Онези, които принадлежат към по-висшите класи на обществото, трябва да бъдат потърсени с нежна привързаност и братско отношение. Делови хора, заемащи високи и отговорни постове, хора с огромни творчески способности и научни познания, хора - гении, учители на евангелието, чиито умове не са били насочени към специалните истини за това време - всички те трябва първи да чуят призива. На тях трябва да се занесе поканата.

За богатите има да се извърши едно дело... Богатият човек се нуждае от вашия труд в любов и страх Божи. Твърде често той разчита на богатствата си и не чувства своята застрашеност. Необходимо е погледът на ума му да бъде привлечен към нещата с трайна стойност...

Хората, поставени високо в обществото поради образованието, богатството или призванието си рядко биват заговорени по духовните въпроси. Много християнски служители се колебаят да се доближат до душите от тези класи. Но това не бива да бъде така.“ [3]

Един скъп приятел на баща ми принадлежеше към тази класа хора. За съжаление, когато баща ми почина, аз все още бях в света. Все пак, след като дойдох във вярата и станах библейски работник, почувствах силен подтик да се свържа с приятеля на баща ми. Той е дружелюбен човек, така че аз го посещавах в дома му и ние вечеряхме заедно. С течение на времето, потърсих Господа за идеи как да споделя евангелието с този човек, тъй като той е агностик. Когато посещавах дома му, той ми показваше грънчарското си колело и пещта, понеже обичаше да изработва керамични изделия - това му беше хоби. Няколко пъти ме попита дали не бих искал да опитам и аз, заедно с него да изработя нещо, но винаги отказвах, тъй като това не привличаше моя интерес. Междувременно,

посещенията ми при него продължаваха и аз все още се молех да намеря някакъв начин да споделя евангелието с него. Тогава, един ден, докато се молех, бях впечатлен да приема предложението му да изработим заедно някое керамично изделие. Осъзнах, че това може да е повод за споделяне на евангелието.

Когато казах на този господин, че искам да се науча да правя керамични изделия, той беше много щастлив. Още от първия път прекарахме страхотно времето заедно и, ако щете вярвайте, но аз успях да споделя някои духовни приложения за това как Христос е грънчарят, а ние сме глината. След това време, прекарано заедно с него, успях да посея тук и там няколко семена от евангелието. Приятелството ни се задълбочи. Наистина започнах да разбирам повече за Христовия метод за спечелване на души:

„Само Христовият метод ще даде истински успех за досттигане на хората. Спасителят общуваше с хората като човек, който им желае най-доброто. Той им показваше съчувствие, помагаше в нуждите им и спечелваше доверието им. И тогава им заръчваше: „Следвай Ме!“[4] Този процес включва задълбочаване на взаимоотношенията и спечелване на доверието на човека. Тогава, когато развием по-близко приятелство с някого, можем по-добре да споделяме евангелието. Днес, 10 години по-късно, този джентълмен и аз сме все още близки приятели и аз продължавам да сея семената на истината, вярвайки, че един ден той може да се окаже в небес-

ното царство.

Вдъхновението ни казва, че Христос положи големи усилия да достигне тази конкретна класа хора. Показано ни е също по какъв начин стигаше до тях. Той „търсеше познанството на богатия и образован фарисей, на еврейския благородник, на римския управник. Приемаше поканите им, присъстваше на тържествата им, опознаваше интересите и заниманията им, за да може да стигне до сърцата им и да им разкрие непреходните богатства.“ [5]

Казва ни се също да потърсим хората от „оградите“. Когато говори за времената на Моисей, Библията споменава: „чужденецът, сирачето и вдовицата, които са отвътре портите ти, да дохождат, да ядат и да се насищат“ (Второзаконие 14:29). Вдъхновението ни казва: „Не трябва обаче да мислим само за великите и талантливи хора, а да пренебрегваме по-бедните. Христос наставлява вестителите Си да отидат и до онези по пътеките и оградите, при бедните и нисшите на тази земя. По дворовете и улиците на големите градове, по тихите пътеки на селата има семейства и самотници - може би чужденци, които не принадлежат към никаква църква и които в самотата си са започнали да мислят, че Бог ги е забравил.“ [6]

ИЗОСТАВЯНЕ НА НАШИТЕ ПРЕДРАЗСЪДЪЦИ

Когато бях тийнейджър, колпортирах около пет часа всеки ден, за да платя за обучението си в пансиона. Нашият наставник ни учеше на множество добри принципи, които се намират в притчата за голямата вечеря (Лука 14 гл.). Един такъв принцип беше, че би следвало да колпортираме всички видове квартали, а не само там, където можеше да продадем най-много литература. Единия ден трябваше да отидем при богатите, на следващия ден - при средната класа и на другия ден - в бедните квартали.

Веднъж, докато колпортирах в един беден квартал, имах поучително преживяване. Когато се приближих до входната врата на един дом, забелязах някои знаци, разкриващи, че тук обитават хора с тежки характери. Тъй като съм израстнал в предградията на Лос Анджелис, Калифорния, можех да разпозная определени аромати. Предположението ми се оказа правилно - когато вратата се отвори, съзрях група мъже в хола, които пиеха алкохол и пушеха марихуана. Освен това, по цветовете и вида на дрехите им разпознавах, че те вероятно са членове на банда. Когато започнах да говоря, първата мисъл, която ми мина през ума беше, че ще ми кажат: „Не ни интересува!“ и ще затръшнат вратата в лицето ми.

Но не стана така... Успях да рекламирам всичките четири или пет книги, които държах в ръката си, докато мъжът търпеливо ме изслушваше. Когато приключих, той каза: „Един момент“ и се върна с банкнота от 20 долара, като каза: „Ще взема тази“, сочейки към една книга с духовно съдържание. Когато понечих да му върна рестото (тъй като в онези дни книгите струваха само 10 долара), той ми каза:„ Задръж рестото. Продължавай да се занимаваш с това и нека Бог те благослови!“

Отдалечавайки се от този дом, размишлявах върху много ценния урок, който току-що бях научил. В началото, докато се приближавах до къщата, имах известни предубеждения. Особено след като вратата се отвори - тогава си помислих: „Защо въобще почуках на тази врата? Тия хора очевидно се занимават с неща, които са противни на Бога и на Неговото слово, защо тогава да губя както моето, така и тяхното време, споделяйки нещо, от което те не биха се заинтересували?“ Но Библията никъде не ни заръчва да съхраняваме в ума си такива предубеждения спрямо душите. Тя ни наставлява просто да подирим и спасим изгубеното (по Лука 19:10). Тъй като бяхме обучени на важни неща за колпортьорството, например да се обличаме стилно, да си знаем речта за рекламиране на книгите и да поддържаме добър контакт с поглед, вярвам, че това впечатли човека. Може би си е помислил: „Това е начинът, по който би следвало и аз да живея живота си“, или може би: „Нека да подкрепя този младеж, понеже той е на прав път.“ Също така вярвам, че бе посято едно семе чрез книгата и че той самият е имал в себе си желанието да поеме по правия път.

„Бог ни е дал специална заповед да се грижим за странниците, отхвърлените от обществото и бедните души, които са морално слаби. Мнозина, които изглеждат напълно равнодушни към религиозните неща, копнеят в сърцето си за покой и мир. И макар да са затънали дълбоко в греха, все още има възможност да бъдат спасени...

Кажете на бедните отчаяни, които са се заблудили, че не трябва да се отчайват. Въпреки че са сгрешили и не са изградили правилен характер, Бог ще се радва да ги възстанови, дори да им дари радостта на Неговото спасение. Той се радва да вземе един явно безнадежден материал, онези, чрез които Сатана е действал, и да ги направи субекти на Неговата благодат. Той се радва да ги избави от гнева, който трябва да се излее върху непокорните. Кажете им, че за всяка душа има изцеление и очистване. За тях има място на Господнята трапеза. Той чака, за да ги посрещне с „добре дошли“.[7] Какво красиво насърчение се явява горният цитат за нас, когато се захващаме с това дело! Бог иска да използва вас и мен, за да споделим Неговото евангелие, за да може да възстанови по Свой образ хората, които са като човека от разказа ми по-горе. Бог изчаква, за да им дари място на Неговата трапеза, докато те отговарят на поканата, с която ги призовава.

ОЩЕ ЕДНА ДУША ОТ „ОГРАДИТЕ“

Малко по-късно се случи друга специална история, свързана с една скъпа душа от „оградите“. Това стана, когато водех програма за колпортьори в щата Вашингтон. В програмата имаше млада сестра на име Дейзи (имам позволението да използвам първото ѝ име), която много

Тогава си помислих: „Защо въобще почуках на тази врата? Тия хора очевидно се занимават с неща, които са противни на Бога и на Неговото слово, защо тогава да губя както моето, така и тяхното време, споделяйки нещо, от което те не биха се заинтересували?“ Но Библията никъде не ни заръчва да съхраняваме в ума си такива предубеждения спрямо душите.

се вълнуваше да участва и да се научи да колпортира, тъй като ѝ беше за пръв път. Тя имаше желание хем да достигне души, хем и да спечели пари за мисионското училище, тъй като колпортьорите имат право да запазят дял от приходите от продажбите си.

Един ден, докато всички бяхме на колпортаж, бях изненадан да видя Дейзи изключително развълнувана и дори във възторг. (Обикновено тя беше доста тиха и сдържана.) Оказа се, че е имала прекрасно преживяване с една дама, която току-що е закупила няколко книги, като ѝ е дала хартиен пакет, като онези, които се използват за обяд, пълен с пари, за да ги плати. Общо в пакета имаше около 350 долара в банкноти от различни купюри. Другите колпортьори удивени запитаха Дейзи за тази дама. Богата ли беше?

„Не - отвърна Дейзи. - Точно обратното и не живее при най-добрите условия.“ В този момент бях впечатлен да посетя жената, за да ѝ благодаря за щедрия принос в помощ на Дейзи и да видя дали мога да взема контактите ѝ, така че местният пастор да може да се свърже с нея по-нататък. Дейзи сподели местоположението на дома. Паркирах от другата страна на улицата на една разнебитена къща и се приближих до вратата. На верандата отпред имаше босо, неугледно младо момиче на около 12 години, което разглеждаше някои от книгите, които Дейзи току-що бе продала на майка ѝ.

Докато молех момичето да говори с майка си, вратата се отвори и се появи жена със съмнително изглеждаща репутация и професия и ме запита кой съм. Можете да си представите мислите в главата ми, докато ѝ благодарях за щедрия дар към нашата сестра Дейзи, Защо точно тази жена - от всички хора - би дала толкова голямо дарение на Дейзи и защо изобщо би се интересувала от книгите или от духовните въпроси?

Скоро чуденето ми получи отговор... Попитах я дали мога да ѝ оставя още книги, особено след като беше дарила повече от достатъчно, тъй като имахме и други заглавия, които не беше видяла. Също така я запитах дали мога да получа нейния телефонен номер за контакт, така че местният пастор да може да ѝ предложи молитва, изучаване на Библията и т.н.

Тя отговори, че няма да даде номера си за изучаване на Библията и прочие, но че ще го предостави за едно конкретно нещо: Тя ми каза, че е толкова впечатлена от нашата сестра Дейзи, от нейното поведение и от желанието ѝ да следва Бога и да отиде в мисионерско училище, че като самотен родител тя желае точно същото нещо и за дъщеря си. Искаше да приема дъщеря ѝ в колпортьорската програма. Информирах я, че дъщеря ѝ е още малка, за да бъде включена в програмата, но ѝ обещах, че въпреки това ще ѝ се обадим и ще дойдем да я вземем, за да се присъедини към нас, докато ходим на различни излети по време на почивката ни.

След това жената ми каза да изчакам, тя влезе в къщата, за да вземе и да ни даде още един подобен хартиен пакет за обяд, пълен с пари (още около 350 долара). През онази вечер аз трябваше да напусна програмата за период от една седмица, но Дейзи и онези, които бяха останали като отговорници, ме информираха, че са успели да вземат момичето на няколко пъти, за да я включат в различни излети и че евангелското семе е било посято.

Като се замисля за тази история, се сещам за историята на Мария Магдалена, докато е била в къщата на Симон. И тази жена, подобно на Мария, бе готова да отдаде всичко, което имаше, за шанса да придобие за дъщеря си вечните богатства на благодатта на Божието царство. Докато продължаваме по нашето пътешествие по тази земя, когато срещаме други души „по оградите“, като тази жена и мъжа от предишната история, следва да се запитаме: „Аз, ние, като фарисеина Симон ли сме, пълни с критика и осъждане, или сме като Христос?“

Последната вест на предупреждение и милост трябва да просветли цялата земя със своята слава. Нужно е да достигне до всички класи хора - богати, бедни, високопоставени и нисши. „Излез по пътищата и по оградите, - казва Христос, и колкото намериш накарай ги да влязат, за да се напълни къщата Ми“

„Домакинът се отвърна от презрелите добротата му и покани група хора, които не бяха заситени, не притежаваха къщи и имоти. Покани бедните и гладните, и всички, които можеха да оценят предоставените им добрини. „Бирниците и блудниците - казва Христос - ви изпреварват в Божието царство“ (Мат. 21:31). Колкото и окаяни да са човешките същества, които хората отхвърлят и от които се отвръщат, те не са чак толкова безчестни и окаяни, че да не бъдат удостоени с Божието внимание и любов. Христос копнее при Него да дойдат всички обременени и потиснати от грижи и скърби. Жадува да им даде светлината, радостта и мира, които не се намират никъде другаде. Най-големите грешници са обекти на Неговото дълбоко състрадание и предана любов.“ [8]

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Скъпи братя, сестри и младежи! Ще откликнете ли на призива да подирите и спасите изгубеното?

Евангелската покана трябва да се предаде на целия свят - „на всеки народ и племе, език и люде“ (Откровение 14:6). Последната вест на предупреждение и милост трябва да просветли цялата земя със своята слава. Нужно е да достигне до всички класи хора - богати, бедни, високопоставени и нисши. „Излез по пътищата и по оградите, - казва Христос, и колкото намериш накарай ги да влязат, за да се напълни къщата Ми“ (Лука 14:23). Един от най-добрите начини да изпълните този призив е да изпратите децата си, внуците и племенниците си в програми за колпортьори и мисионерски училища, където те ще могат да бъдат обучени как да споделят евангелието със смелост и любов. Вие също можете да бъдете благословени и да изпълните призванието си, като изграждате взаимоотношения с хората във вашата общност - независимо дали са богати професионалисти, едва смогващи съседи или някой друг, който е далеч от вярата - като показвате любовта на Христос чрез любезни жестове, като им оказвате практическа помощ, говорите им думи на надежда или просто слушате със съпричастност. Споделяйте ресурси като храна, облекло или духовна литература с онези, които може да са забравени или отхвърлени от обществото; контактувайте също така и с образованите и влиятелните личности, като обсъждате с тях вечните истини. Когато общуваме с всички хора, както Христос, можем да спечелим тяхното доверие и да ги поканим на Голямата вечеря.

Дано Господ използва всеки един от нас, както чрез организирани усилия, така и чрез лично свидетелство, за да осъществи Великото поръчение от Матей 28:19, 20, и ние да бъдем светлината на света, докато отиваме да поканим и други души на Голямата вечеря. Амин!

Източници:

1 Притчи Христови, с. 222, 223.
2 Пак там, с. 226.
3 Пак там, с. 229, 230.
4 По стъпките на Великия лекар, с. 143.
5 Пак там, с. 24, 25.
6 Притчи Христови, с. 232, 233.
7 Пак там, с. 234.
8 Пак там, с. 225, 226.

„ТВОЯТА ВЯРА ТЕ ИЗЦЕЛИ“

РИКАРДО ГАЙЕ – АНГОЛА

„Ако се допра до дрехата Му, ще оздравея!“ (Матей 9:21) Тези думи изрече една нещастна жена, която дванайсет години бе страдала от болест, превърнала живота ѝ в бреме. Всичкият ѝ имот бе отишъл по лекари и лекарства, само за да ѝ бъде заявено накрая, че заболяването ѝ е нелечимо. Но когато чу за Великия Лекар, надеждата ѝ се съживи. Тя си помисли: „Само да можех да Го доближа достатъчно, за да Му кажа, може да бъда изцелена!“

„По това време Христос бе на път към дома на Яир, юдейският началник, който Го беше помолил да излекува дъщеря му. Сърцераздирателната молба: „Малката ми дъщеря бере душа! Моля Ти се да дойдеш и положиш ръце на нея, за да оздравее и да живее“ (Марк 5:23) беше трогнала нежното, състрадателно Христово сърце и Той веднага бе тръгнал с началника за дома му.

Напредваха бавно, защото тълпата притискаше Спасителя от всички страни. Пробивайки си път, Той се приближи до мястото, където беше страдащата жена. Тя на няколко пъти напразно се беше опитвала да стигне до Него. Сега ѝ се предостави случай, но се чудеше как ще успее да говори с Него. Не искаше да Го забавя още повече, но беше чула, че човек можел да се излекува само с едно докосване до дрехата Му. Страхувайки се да не изпусне тази единствена възможност за избавление, тя си проби път напред с мисълта: „Ако само се допра до дрехата Му, ще оздравея!“

Христос знаеше всяка мисъл на сърцето ѝ и си проправяше път към нея. Знаеше голямата ѝ нужда и ѝ помагаше да изяви вярата си.

Когато мина покрай нея, жената се прогегна и едва можа да докосне края на дрехата Му. В същия момент усети, че е излекувана. В това едничко докосване бе вложена вярата на целия ѝ живот. Болките и слабостта ѝ изчезнаха в миг. Почувства тръпка, подобна на електрически ток, която премина през всяка нейна клетка. Обзе я усещането за пълно здраве. „И тя усети в тялото си, че се изцели от болестта“ (Марк 5:29).

Много искаше да изкаже благодарността си на могъщия Помощник, Който с едно докосване беше направил за нея повече, отколкото лекарите в продължение на дванадесет дълги години, но не посмя. Изпълнена с благодарност, тя се опита да се оттегли от тълпата. Изведнъж Исус се спря, огледа се и попита: „Кой се допря до Мене?“

Петър го погледна удивен и отговори: „Наставниче, народът Те притиска и гнети, а ти казваш: „Кой се допря до Мене?“ (Лука 8:45).

Но Исус каза: „Някой се допря до Мене, защото Аз усетих, че сила излезе от Мене“ (Лука 8:46). Той можеше да различи докосването с вяра от случайния допир на небрежната тълпа. Някой Го беше докоснал с определено намерение и се беше сдобил с отговор.

Христос не зададе въпроса с цел да се сдобие с информация. Той искаше да даде урок на народа, на учениците и на жената.

Искаше да вдъхне надежда на страдащите; искаше да покаже, че вярата е тази, която е донесла изцелителната сила.“ [1]

МОЯТА ОПИТНОСТ В САНАТОРИУМА

През 1996 г. бях изключително зле - животът ми висеше на косъм и бях готов да отида във всяка държавна или частна болница, въпреки че те разчитаха на конвенционалната медицинска практика, често базирана на спиритически традиции. Провидението ме прати в едно здравно заведение, чиито лампи бяха включени за достъп ден и нощ. Останах там повече от година.

В това здравно заведение възстановителните практики бяха различни от моите очаквания. През първите няколко месеца ми беше предписано суровоядство, изучаване на Божието слово и слушане на лекции. Измина около половин година, през време на която персоналът първо се бе съсредоточил върху изцелението на душата ми и едва тогава те пристъпиха към физиологичното ми изцеление, като се заеха с двата основни проблема, които всъщност ме бяха довели при тях.

По същото време, когато бях там, в заведението лежеше една млада пациентка, придружавана от баба си. Състоянието ѝ беше ужасяващо. Беше в критично състояние, неспособна да се движи, нито да се грижи за себе си - изискваше постоянно внимание. В последните дни от живота си младата жена остана на легло, получавайки постоянни грижи и подкрепа, тъй като понасяше изключително тежки здравословни усложнения.

Баба ѝ беше човек на молитвата и плачеше в скута на внучката си. Младата жена очевидно бе търсила помощ в почти всички големи болници и бе ползвала всички налични средства, но все още не можеше да преодолее състоянието, пред което бе изправена. Накрая баба ѝ настоя пред младата жена, че трябва да изповяда греховете си пред Бога, като отчаяно се опитваше да я убеди чрез библейската поговорка, че „проклетия не постига без причина“ (Притчи 26:2, последна част).

„Сатана е родоначалникът на болестите и лекарят воюва срещу неговите дела и власт. Болестите на ума преобладават навсякъде и са в основата на девет десети от болестните състояния, от които хората страдат. Възможно е проблеми в дома да разяждат като гангрена душата и да отслабват жизнените сили. Угризенията за греха понякога подкопават физическото здраве на организма и извеждат ума от равновесие.“ [2]

Настойчивият призив на бабата, която така предано се грижеше за внучката си, изглежда бе докоснал струна в сърцето на младата жена. Изведнъж, съвсем шокиращо за околните, пациентката напълно откровено сподели за една ужасно възмутителна и потресаваща практика, която е имала в живота си, и която се явява едно дръзко предизвикателство спрямо Бога. В резултат на това поведение в младостта ѝ тя придобила усещането, че се намира под голямо проклятие, което в крайна сметка се проявило в тази физическа болест. Дълго време се е надявала да бъде излекувана с лекарства, но състоянието ѝ само се е влошавало.

Сега младата жена почувствала потребността да се изправи пред истината за този грях, така дълго безпокоял душата ѝ, признавайки голямата си нужда от Христос - единственият Спасител на грешниците. Присъстващите, които чуха трагичната ѝ история, започнаха на момента да се молят горещо за нея.

Има един урок, който може да бъде извлечен от тази опитност:

„Лекарят се нуждае от нещо повече от човешка мъдрост и сила, за да може да знае как да помогне на множеството болни, страдащи от сложни заболявания на ума и сърцето, с които е призован да се справя. Ако не е запознат със силата на Божествената благодат, той няма да може да помогне на страдащия, а по-скоро ще влоши положението. Обаче, ако здраво се държи за Бога, той ще може да помогне на болния, объркан ум. Ще може да насочи пациентите си към Христос и да ги научи да донасят всичките си грижи и затруднения при великия Бременосец.

Съществува божествено определена връзка между греха и болестта. Никой лекар не може да практикува и месец, без да я забележи в практиката си. Той може и да пренебрегне този факт, поради това, че умът му може да е твърде ангажиран с други въпроси и да не обърне внимание. Но ако бъде наблюдателен и откровен, той не може да не признае, че грехът и болестта са свързани помежду си в причинно-следствена връзка. Нужно е лекарят бързо да забележи тази връзка и да реагира по съответния начин. Когато спечели доверието на измъчените пациенти, като облекчи страданията им и ги върне от ръба на гроба, той може да ги поучи, че болестта е резултат от греха и че падналият враг е този, който се стреми да ги подмами към разрушителни за здравето и душата практики. Лекарят ще има възможността да впечатли умовете им с необходимостта да се отрекат от себе си и да се покорят на законите на живота и здравето. Той може да запечата в ума особено на младите правилните принципи на живот. Бог обича Своите създания с нежна и силна любов. Установил е законите на природата, но Неговите закони не са произволни искания. Всяко „не трябва“, независимо дали във физическия или моралния закон, съдържа или предполага и едно обещание.“ [3]

След като младата жена в здравното заведение изповяда греховете си пред Бога, на лицето ѝ се появи дълбок мир. Всички осъзнахме, че той не идваше отвътре, но бе донесен чрез онзи небесен мир, който се намира само в Исус Христос.

Да, след известно време по-тежките симптоми във физическото ѝ състояние започнаха да затихват, но преди това тя каза: „Сега имам нужда да си почина. Моля ви, имам нужда от почивка. Имам нужда от почивка.“ Тя отчете цялото страдание, което беше претърпяла просто като последица от онзи бунтовен начин на живот, който бе водила преди време, а сега разпозна красотата и вечната мъдрост на Всемогъщия, в Чиято любяща грижа вече отдъхваше. Не след дълго си оти-

Наистина се радваме на уникалната привилегия да ни бъдат подарени ученията, съдържащи се в Духа на пророчеството. В тях Господ ясно описва как би следвало да се храним, обличаме, как да се отнасяме един към друг и да управляваме бизнеса си. Там се съдържа най-добрата емоционална и духовна подкрепа.

де - изпълнена с мир и в Неговата нежна милост.

ХРИСТОВИЯТ ПЛАН ЗА ИЗЦЕЛЕНИЕ

Христос има голямото желание да вдъхне надежда в страдащите и да покаже, че вярата в Него носи изцеление и възстановяване на душата и тялото.

По цялата планета милиони души се нуждаят от помощ - от хората с най-простите до онези с най-сложните случаи. Кой е най-големият проблем? Псалмистът признава пред Бога духовното измерение на проблемите: „Няма здраве в месата ми поради Твоя гняв; няма спокойствие в костите ми поради моя грях“ (Псалм 38:3).

Повечето от нас са наясно, че е важно да следват здравословна диета, базирана на плодове, зеленчуци и чиста вода, да правят физически упражнения, да почиват, да правят слънчеви бани, да дишат изобилно чист въздух и т.н. И все пак може би най-важното е психическото и духовното здраве, което всички ние сме склонни да пренебрегваме.

Съществуват множество хора, които следват строга диета, с религиозно усърдие подбират храната си и в много случаи добавят хранителни добавки. Други се събуждат с голяма дисциплина сутрин, за да правят упражнения, а много от тях ги изпълняват дори преди лягане. Въпреки това те се хранят с гордост, суета, похот, безразличие и презрение към другите, пренебрегвайки най-доброто физическо упражнение в света - мисионерска работа - разнасянето на евангелието, което включва ходене и то бързо ходене, дори тичане, за да разнесем евангелието.

Има също така, хора, които грижливо си лягат рано, за да се грижат за телата си и емоционалното си благополучие, което, разбира се, е правилно, то не е погрешно. И все пак на фона на тяхната работа, бизнес или обучение, цялата тази интелектуална дейност може в действителност да е мотивирана от егоистична, алчна амбиция за печалба и удоволствие в този преходен свят. Но те не са готови да направят същите жертви, когато става дума за мисионерска работа, подкрепа на хората с увреждания, болните и засегнатите от болката на смъртта или бедствията. С такива навици - в много необратими случаи - те често си докарват в краткосрочен и дългосрочен план болка, физически, умствени и духовни заболявания за себе си.

Истинският източник на физическо, умствено и духовно здраве е Бог - любящият Отец, и Господ Исус - великият Лекар. Връзката на човешкия ум с Христовия носи жизненост на ума, душата, невроните и жизненоважните органи, тя в добавка придава жизненост и на цялото тяло, като така предотвратява болести и лекува болните ни тела.

ИЗКОРЕНЯВАНЕ НА ГОРЧИВИНАТА

Веднъж, бях поканен като колпортьор да изнеса лекция в печатницата на една голяма национална банка. Подарих им нашите книги, включително „Пътят към Христа“. В края на представянето директорът на отдела ме заведе в кабинета си и ме представи на един кльощав, анемичен младеж с дълга коса, обезобразено лице и тумор на коляното, който се придвижваше с голяма трудност. Освен това, страдаше от болки в гърдите и гърба.

Попитах го защо е в това състояние и той ми разказа своята история: живял с баща си, майка си и тримата си по-малки братя. Но баща му се разболял сериозно и в крайна сметка починал и тогава един от най-добрите приятели на баща му подкупил властите и фалшифицирал документацията за къщата, в която младежът живеел със семейството си в центъра на града. Мъжът твърдял пред съда, че къщата принадлежала на него. Съдът се съгласил и изгонили цялото семейство на улицата.

Това нещастно семейство вече нямало къде да отиде и дори роднините им вече не се интересували и не искали да знаят за тях. В един момент, когато най-малко очаквали, се появил някакъв човек и им намерил стара колиба до пазара, където започнали да водят просешки живот.

Това тежко и разочароващо преживяване предизвикало чувство на гневно негодуване у младия мъж. Тримата му братя е трябвало да изоставят обучението си поради липса на средства; майка му пострадала от психологическа и хипертонична криза и загубила зрението си. От горе на това, вследствие на тази травма, единият му брат започнал да страда от епилепсия. Сега, въпреки че този младеж също беше болен, той беше единственият, който бе в състояние да осигури на семейството си някаква минимална подкрепа. Поради отслабеното си здраве трябвало да напусне университета и сега никоя компания не би го наела на работа.

Тогава управителят на банката - състрадателен господин с добро сърце, го поканил да работи с него в отдела му - да подрежда документацията и кутиите и да се грижи за отпадъците. В края на месеца всеки път, когато управителят получаваше заплатата си, той даваше по малко на този младеж. Младият мъж каза, че чака операция на коляното, може би дори ампутация на крака му, но този ден вероятно никога нямаше да дойде, поради липса на средства.

Ето в тази ситуация, аз го запознах с Исус Христос - с Господа, Който изцелява душата. Беше благодарен и взе книгата да я прочете. След една седмица го запознах и с Христовата прошка и той непринудено я прие със сълзи на очи. Тогава го помолих да прости на мъжа, който бе довел семейството му до това позорно положение.

Той ме запита „Как мога да простя на някого, който донесе такова голямо нещастие за мен, майка ми и братята ми? Умолявах го да остави Бог да подейства в сърцето му и да остави тази битка в Господните ръце.

Най-накрая, след известно време той се съгласи да прости. Прибрах се вкъщи и споделих положението с жена си, която по това време учеше медицина. Тя взе една кофа, приготви малко глина да занесем на младежа, плюс още торби суха глина и малко зеле и лук. Занесохме всичко това в дома на младежа. Жена ми започна да налага глина на коляното на младежа и му даде указания от Духа на пророчеството относно въздържанието от вредни храни и изобилната употреба на прясна, натурална, растителна храна. В същото време дадохме лекарства на брат му и на майка му.

Да, Господ използва природата като средство за изцеление, но ключов елемент в процеса на възстановяването често се явява осъзнаването и на следното:

„Един от най-често срещаните грехове, който е съпътстван и с най-пагубни резултати, е поддържането в себе си на непростителен дух. Колко много хора подхранват враждебност или отмъщение и след това се покланят пред Бога с молбата да им бъде простено, както и те прощават. Те определено не осъзнават истинското значение на тази молитва, иначе не биха се осмелили да я произнасят. Ние сме зависими от прощаващата Божия милост всеки ден и всеки час; как тогава можем да подхранваме у себе си горчивина и злоба към нашите съгрешили събратя?!“ [4]

НАЙ-ПРИВИЛЕГИРОВАНИТЕ НА ЗЕМЯТА

Ние сме най-привилегированите хора в историята на света. Живеем във времето, когато ни е дарена най-много божествена светлина чрез Библията и Духа на пророчеството. Наистина се радваме на уникалната привилегия да ни бъдат подарени ученията, съдържащи се в Духа на пророчеството. В тях Господ ясно описва как би следвало да се храним, обличаме, как да се отнасяме един към друг и да управляваме бизнеса си. Там се съдържа най-добрата емоционална и духовна подкрепа. Нужно е да бъдем сериозни и старателни работници, изнасяйки тези учения пред всички, като не насърчаваме употребата на сложни, свръхпреработени храни и избягваме принципите и учения на света и научните твърдения, които не са подкрепени от Божието Слово и Духа на пророчеството. Трябва да търсим дълбока връзка с Бога - единственият абсолютен Гарант за нашето физическо и психо-емоционално благополучие.

ИСТИНСКИЯТ ИЗТОЧНИК НА ИЗЦЕЛЕНИЕ

„В чудесата Си Спасителят разкрива постоянно действащата сила в полза на хората, която ги подкрепя и лекува. Бог действа ден след ден, час след час, всеки момент чрез силите на природата, за да опази живота ни, да ни съгражда и възстановява. Когато някоя част от тялото бъде увредена, веднага започва възстановителен процес. Природните механизми биват задействани, за да възстановят здравето. Но работещата чрез тях сила е Божия. Всяка животворна мощ идва от Него. Когато някой оздравее, Бог е, Който го е възстановил.

Болестта, страданията и смъртта са дело на силите на злото. Сатана е разрушителят, а Бог - Възстановителят.

Казаните на Израил думи и днес се отнасят за всички, чието физическо или душевно здраве бива възстановено: „Аз съм Господ, Който те изцелявам!“ (Изх. 15:26).

„Божието желание за всяко човешко същество е изразено в думите: „Възлюбений, моля се да благоуспяваш и да си здрав във всичко, както благоуспява душата ти“ (3 Йоаново 2).

„Той е, Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести. Изкупва от рова живота ти, венчава те с милосърдие и благи милости“ (Пс. 103:3, 4).“ [5]

В тези истории и откъси виждаме една ясна истина: духовното изцеление често може да изиграе голяма роля при подпомагане на физическото изцеление. Вярата и покаянието имат силата да укрепват тялото по един уникален начин. Жената, която се допря до дрехата на Исус, бе изцелена заради вярата си, което ни показва, че и ние трябва да дойдем при Него. Когато по този начин разтваряме за Бога нашите болни от грях, съкрушени сърца, за да получим Неговата милост, ние преживяваме реалността, че „ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоаново 1:9). „Възвръща душата ми. Води ме през пътеки на правда заради името си“ (Псалм 23:3 - Цариград. превод).

Какво може да ви пречи, за да се наслаждавате на огромния мир, който Бог предлага? Изследвахте ли сърцето си, за да видите дали няма някакъв грях, който не сте разпознали, или товар, който все още носите? Може би гордостта ви пречи да изпитате напълно Неговата благодат. Помислете за следното: от какво е потребно да се откажете, за да бъдете изцелени и възстановени? Каква скрита борба може да ви пречи да намерите покой? Бог вижда всичко и Неговата изцелителна милост е достъпна за всеки, който би дошъл при Него със смирение.

Обърнете се към Христос - Този, Който изцелява както души, така и тела. Изповядвайте греховете си, освободете се от нещата, които пречат на изцелението ви, уповавайте се на безграничната Му сила и ще намерите мир и пълно възстановяване. Той е обещал: „Аз съм Господ, Който те изцелявам“ (Изход 15:26), а Неговото слово никога не се проваля. Първо потърсете изцелението на душата чрез Този, Който пое върху Себе Си нашите болки и скърби и всичко останало ще си дойде на мястото според Неговата воля. Амин!

Източници:

1 „По стъпките на Великия Лекар“, с. 59, 60.
2 Свидетелства за Църквата, т. 5, с. 443, 444. [Подчертаването е добавено.]
3 Пак там, с. 444.
4 Пак там, 170.
5 По стъпките на Великия Лекар, с. 112, 113.

РОДЕНИ И ОТГЛЕДАНИ, ЗА ДА СЛУЖАТ

КРИСТИАН ПАУЛЕСКУ – РУМЪНИЯ

ЗАЩО 100 ГОДИНИ?

„Църквата е определеното от Бога средство за спасение на хората от греха. Тя бе организирана да им служи и нейната мисия е да предаде евангелието на света. Още отначало Божият план е бил църквата Му да отразява пред света Неговата пълнота и съвършенство. Членовете ѝ, които Той е призовал от тъмнина в Своята чудесна виделина, следва да изявяват Неговата слава.“ [1]

Последният завет на нашия Господ Исус Христос, точно преди да се възнесе, беше великото поръчение, което Той остави на Своите люде. Чрез това паметно заявление, църквата бе установена като пристанище в този грешен свят, за да работи за обръщането на душите. Тя е упълномощена да споделя вечното евангелие с всяко човешко същество. Именно поради тази причина са ни поверени време, таланти и ресурси - това е тяхното върховно предназначение.

Като погледнем на катастрофалното състояние на нашия свят, ние като Христовата църква, би трябвало сериозно да си зададем някои въпроси, като: „Нима няма още много неща, които да сторим за Христос? Не сме ли пренебрегнали някоя голяма отговорност? Не е ли останал някой завет, който сме сключили с Исус и все още не е изпълнен от наша страна?“

Крием се зад оправдания, но проблемът не е комунизъм, нито романизъм, нито либерализъм, нито модернизъм. Проблемът е заспалото християнство! Това, което правя днес, от значение ли е за вечността и подпомага ли в действителност напредването на Христовото дело? Ако отговорът е не, то каквото и да изберем да вършим, в крайна сметка **ще бъде едно нищо**. Някой веднъж отбеляза, че Бог не е планирал църквата да бъде като хладилник, в който благочестието да се пази от гниене; тя по-скоро следва да бъде като инкубатор, който да ражда новопокръстени души.

ДОМЪТ Е ГЛАВНОТО МИСИОНЕРСКО УЧИЛИЩЕ

„Един добре уреден, добре дисциплиниран дом, говори в полза на християнството повече от всички проповеди, които могат да бъдат изнесени. Такова едно семейство дава доказателство, че родителите са следвали успешно Божиите наставления и че **техните деца ще служат на Бога в църквата**. Тяхното влияние расте, защото колкото те дават, толкова повече получават, за да дават отново. **Бащата и майката имат своите деца за помощници, които предават на други наставленията, получени в собствения им дом. Съседите, с които живеят, също са подкрепени, защото чрез общуването си с тези хора те се обогатяват за този свят и за вечността**.“ [2]

„[Бог] желае да види от домовете на нашия народ да излезе една армия от младежи, които благода-

рение на **благочестивите влияния в семействата си** са предали сърцата си на Бога и излизат от домовете си, за да Му отдадат най-висшата служба в живота си.“ [3]

ОТГОВОРНОСТТА НА РОДИТЕЛИТЕ

Апостолът заявява: „По-голяма радост няма за мене от това, да слушам, че моите чада ходят в истината“ (3 Йоаново 1:4).

Бог ни е благословил да имаме малки деца. Защо ни ги е дарил? За да бъдат отгледани за Него. Каква е нашата отговорност? Библията ни казва: „Възпитавай детето отрано в подходящия за него път, и не ще се отклони от него, дори когато остарее“ (Притчи 22:6).

Управлението и наставлението на децата е най-благородната мисионерска работа, която един мъж или жена може да поеме...

Имаме нужда да проявяваме мисионерска ревност в домовете си, за да можем да представим Словото на живота пред членовете на нашите семейства и да ги поведем към търсенето на дом в Божието царство.“ [4]

Чудесно нещо е родителите да доведат детенцето си да бъде благословено и посветено на Бога, но това не е достатъчно. Следващата стъпка е жизненоважна, за да може детето да продължи да има това благословение - възпитаване на детето с конкретната цел да служи на Христос в напредъка на Божието царство. Всяко дете е призвано да стане инструмент за спасението на други души. За нашите деца има само две посоки, в които могат да поемат своето служение: „Децата могат да бъдат възпитавани или да служат на греха, или да служат на правдата.“ [5]

ДА СЕ НАУЧИМ ДА СЛУЖИМ

„Посвещавайте част от свободното си време на децата. Общувайте с тях в техните занимания, игри и спортни дейности, спечелете доверието им. Изградете приятелски отношения с тях.“ [6]

Може да сте настроени непрестанно всяка секунда да излъчвате съвети като радиостанция. Но вместо само да давате на детето си съвети, по-скоро му отдайте сърцето си. Научете детето си на много, като говорите малко.

„Всяка майка трябва да намери време да дарява децата си с онези малки ласки, които са толкова важни в бебешката и детската възраст. Така тя ще свърже сърцето си с тяхното и ще обвърже щастието на децата си със своето. Тя е за тях това, което Бог е за нас.“ [7]

Как обучаваме децата си да служат? Като им предлагаме любов. Скъпи родители, един красиво изживян живот означава да се отдадете с любов на децата и съпруга/съпругата си, да помагате на възрастните хора, да изслушвате с внимание болката на някой паднал в грях човек, да предложите дара на вашето присъствие на всеки, който може да се нуждае от помощта ви.

Времето днес ни е дадено, за да можем да умрем за себе си и да преживеем възкресението в Христос.

„...и че Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал“ (2 Коринтяни 5:15).

Има само един ключ към ефективността и плодотворността в нашия живот. Исус го разясни така: за да даде плод едно житно зърно, то трябва да умре. А апостол Павел каза: **„Съразпнах се с Христа, и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене“** (Галатяни 2:20, подчертаването е добавено). Когато Христос живее в нас, какъв ще бъде резултатът? Ние ще живеем Неговия живот. А какъв е бил той, докато е бил на земята? Целият Му живот беше посветен на служене, изпълнено с любов.

СИЛАТА НА ЛИЧНИЯ ПРИМЕР

„Това, което сте и научили, и приели, и чули, **и видели в мене, него вършете**“ (Филипяни 4:9 - *подчертаването е добавено*).

„Този, който желае да стане светия на небето, трябва първо да стане светия в собственото си семейство. Ако бащата и майката са верни християни в дома си, те ще бъдат полезни членове на църквата и обществото, по същия начин по който ръководят работите на своето семейство. **Родители, нека вашата религия не бъде просто изповедание, а реалност... Ако не проявявате кротост, любезност и учтивост в дома си, религията ви ще бъде напразна**. Ако съществуваше истинска домашна религия, щеше да има и повече духовна сила в църквата.“ [8]

„Християнският дом трябва да бъде нагледен урок, който да представя превъзходството на истинските принципи на живота. Такъв образец ще бъде сила за добро в света... **Когато младите излязат от такъв дом, те носят в себе си усвоените там навици и поучения и ги предават на другите около тях.**“ [9]

Искаме децата ни да бъдат примери, достойни за подражание, и в това няма нищо лошо. То е благородно желание, но децата ни днес са резултат от нашия живот в миналото. Каквото сме посели вчера, ще пожънем днес. Необходимо е бащите да бъдат свещениците на своя дом, а майките да отглеждат децата си за Бога. Децата имат нужда да бъдат докоснати от Божествената сила. Нашият лозунг не бива да бъде „утре“, а по-скоро „сега или никога“.

ДА НЯМА БЕЗДЕЙСТВАЩИ „ТЪРТЕИ“

„Децата трябва да бъдат научени от много малки да бъдат полезни, като помагат както сами на себе си, така и на другите.“ [10]

„Родителите следва да учат децата си, че безделието е грях.

„Няма нищо друго, което да води така сигурно до зло, както да се снемат всички отговорности от децата и те да бъдат оставени бездейни, без цел в живота, като или не правят нищо, или се занимават с каквото им хрумне.“ [11]

„В дома на вярата няма търтеи. На всеки член на семейството му е възложена някаква задача, някаква част от Госпподното лозе, в която да работи.“ [12]

Какво влияние оказва върху децата начинът, по който ги обу-

чаваме? Ще бъдат ли изпълнени с живот и енергия или просто ще изтлеят? Когато човек започне да мисли само за себе си, той става надменен и арогантен. Децата, които мислят само за себе си, ще израстнат точно такива. Резултатът ще бъде едно недорасло, отегчено поколение, пасивно спрямо Бога. Бог и Неговата църква нямат нужда от родители и деца, които заравят талантите си в земята. Божията църква се нуждае от активни работници, а не от зрители.

„На небето постоянно се работи нещо. Там няма безделници. „Моят Отец работи досега - каза Христос, - и Аз работя.“ [13]

РАЗПАЛВАНЕ НА ОГЪНЯ

„Един светилник, колкото и малък да е, ако се поддържа постоянно горящ, може да бъде средство за запалване и на много други светилници.“ [14]

По своята същност огънят разпалва огън. Ако е заобиколен от друг запалим материал, е необходима само искра от наковалнята, за да тръгне огън, а от една свещ могат да се запалят десетки хиляди. Йоан Кръстител заяви, че Този, Който щеше да дойде след него, щеше да кръщава със Светия Дух и с огън (Мат. 3:11). Това е най-голямата нужда на нашето време - една църква, кръстена с огън. От това се страхуват дяволът и неговото царство - от църква, разпалена от огъня на Божествената любов. Кой ще може да ѝ устои? Любовта към Бога ще бъде като едно мощно динамо, което ще ви подтиква да се осмелявате на големи неща за Бога. Скъпи младежи и скъпи родители, сега не е времето да угасяме Духа и да ограничаваме Божията сила, а по-скоро обратното - да напредваме чрез вяра!

„Всеки истински ученик се ражда в царството Божие като мисионер. Който пие от живата вода, става извор на живот.“ [15]

„Бог ще подтикне хора, заемащи скромно положение в обществото да провъзгласяват вестта на настоящата истина. Мнозина такива труженици ще бъдат видени да бързат насам-натам, подбуждани от Божия Дух да дадат светлина на намиращите се в мрака. Истината ще бъде като огън в костите им, изпълвайки ги с изгарящото желание да просветят душите, които седят в тъмнината. Мнозина, дори сред необразованите, ще провъзгласяват словото Господне. Децата ще бъдат подтиквани от Светия Дух да излязат, за да обявят небесната вест. Духът ще се излее над онези, които приемат и се поддадат на Неговите импулси. Отхвърляйки измислените човешки правила и предпазливости, те ще се присъединят към Божията армия.“ [16]

Как мога да развия дара, от който светът се нуждае най-много?

„Необходимо е младежите да бъдат поучени, че животът означава труд, отговорности и грижи. Те се нуждаят от едно практическо обучение, за да станат мъже и жени, способни да се справят с трудности и критични обстоятелства. Трябва да бъдат научени, че дисциплината на систематичния и добре организиран труд е необходима не само като защитно средство против несгодите и превратностите на живота, но и като помощно средство за всестранно развитие.“ [17]

НАЛИЦЕ Е НЕОБХОДИМОСТ ОТ:

1. Благочестива младост. Младите имат нужда да бъдат научени как да обичат силно Христос и Неговото царство, как да се посветят от все сърце да Му служат, да бъдат готови на всяко себеотрицание, саможертва и за всяко дело, към които Той може да ги призове. Необходимо е да се действа ефективно за Христос на всяко място - у дома или навън, в обществото на висшата или на нисшата класа. Христос не е планирал младежите да водят един посредствен, вял живот.

2. Млади хора с развити умове. Ще се задоволят ли младите християни с една посредственост в работата си за Царството на Изкупителя, когато в същото време светските хора се стремят към съвършенство в техните сфери на дейност и в професиите си? Пазете се да не изкривите зависимостта си от Божествената помощ, като вярвате, че ревността за Бога в сърцето ще компенсира липсата на знания. Заповедта е: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“- и това важи в същата степен както за служенето, така и за любовта към Него.

Нашите младежи се нуждаят от балансиран и култивиран ум.

3. Себеотрицателни младежи. „Наслаждавай се на момента“ не е максима, която непременно трябва да преследваме и постигнем, а по-скоро трябва да бъде пожертвана. „Защото Бог толкова възлюби света, че даде...“ - Бог ни даде Исус като дар, за да можем ние да станем хора, които на свой ред даряват. Сега повече от всякога има нужда от посветени служители на Христос.

„Всеки младеж и всяко дете имат работа, която да извършат за да принесат чест на Бога и да съдействат за издигането на човечеството“. [18]

НАЙ-ВИСШАТА ПРИВИЛЕГИЯ

Уважаеми младежи, вие може да сте роби на материалния или професионалния прогрес, роби на вашия часовник, телефон или друго устройство, роби на благосъстоянието или на неразбрана мечта. Всички тези или каквито и да било други форми на робство означават пропилян живот. Да бъдеш като Христос не означава да се стремиш да изкатериш социалната стълбица; нито да бъдеш обсебен от контрола. То не означава да живееш в удобства, а по-скоро - да даваш. Всичко, което наистина има значение се основава на даването, а животът не си струва да се живее без щедрост. Да даваш означава всъщност да притежаваш. Нима искате да заставите Христос във вас да спре да предлага Себе Си? Ако желаете да сторите това, то Той няма да живее във вас, а вместо това вие ще си останете слуга на вашия собствени егоизъм.

Може да не вършите велики неща; може да не бъдете призовани да бъдете църковен работник. Никоя служба не е твърде малка и никоя не е твърде голяма.

Да бъдеш като Христос не означава да се стремиш да изкатериш социалната стълбица; нито да бъдеш обсебен от контрола. То не означава да живееш в удобства, а по-скоро - да даваш.

Мнозина искат да променят света, но твърде често никой не иска да върши малките неща, които карат човек да се чувства обичан. Мярката, с която даваш, е мярката, с която получаваш.

„Не е ли привилегия да бъдем по този начин съучастници с Исус? Не е ли чест да бъдем свързани с великото дело за спасение на души, като изпълняваме ролята, възложена ни от нашия Спасител? И никой не може да даде благословение на другите, без да получи полза за себе си. „И който пои, сам ще бъде напоен“ (Притчи 11:25).“ [19]

„Нашата вяра трябва да бъде изобилна на добри дела, защото вяра без дела е мъртва. Всеки изпълнен дълг, всяка жертва, направена в името на Исус, носи извънредно голяма награда. Бог говори и дарява Своето благословение в самия процес на изпълнение на дълга. Но Той изисква от нас да Му предадем напълно своите способности. Умът и сърцето, цялото същество, трябва да Му бъдат отдадени, в противен случай няма да успеем да станем истински християни.“ [20]

НАГРАДАТА

„А вие се усилвайте, и да не ослабват ръцете ви; защото делото ви ще се възнагради“ (2 Летописи 15:7).

Скъпи младежи, скъпи родители, живейте всеки ден така, сякаш ви предстои сблъсък с неизлечима болест. Днес дайте това, което получавате от Христос. Светът отчаяно се нуждае от проявлението на Божията любов. Иска ми се поне след 100-те години съществуване на Реформаторското движение, то да вибрира чрез силата на любовта и истината в Христос. Горещо се моля това Движение да не бъде задушено, а по-скоро да изригне като вулкан и цялата земя да бъде обхваната от Божията любов.

Скъпи младежи и скъпи родители, ще се включите ли по-скоро в това Движение, та да обгърне то целия свят със славата Божия? Вълните на това земетресение на любовта ще достигнат до всички краища на света, а след това ще пронижe дори вечността и ще продължи там. Изборът е ваш. Избирайте мъдро. Изберете да горите за Христос. Бъдете светлина!

Източници:

1 Деяния на апостолите, с. 9.
2 Адвентен дом, с. 32. [Подчертаването е добавено.]
3 Съвети към родители, учители и ученици, с. 131. [Подчертаването е добавено.]
4 Детско водителство, с. 476.
5 Съвети към родители, учители и ученици, с. 108.
6 Адвентен дом, с. 192.
7 Пак там, с. 197.
8 Пак там, с. 317 -319. [Подчертаването е добавено.]
9 Пак там, с. 31. [Подчертаването е добавено.]
10 Пак там, с. 283.
11 Пак там, с. 284.
12 Свидетелства за Църквата, т. 4, с. 454.
13 Адвентен дом, с. 287.
14 Пак там, с. 32.
15 Копнежът на вековете, с. 195.
16 Свидетелства за Църквата, т. 7, с. 26, 27.
17 Възпитание, с. 215.
18 Адвентен дом, с. 280.
19 Здравни съвети, с. 508.
20 Свидетелства за Църквата, т. 4, с. 145.

СЪЗДАВАНЕ НА УЧЕНИЦИ

ОЛГА ОРТИЗ – КОЛУМБИЯ

Истинско образование

В началото Бог установи семейството като ядро на обществото - място за формиране и развитие на характера, навиците и ценностите. „Системата на възпитание, установена в Едем, е съсредоточена около семейството.“ [1] След падението, Божественият план беше адаптиран към човешкия род. Истинското образование представлява работа по изкуплението и възстановяването на човечеството, по развитието на физическите, умствените и духовните способности съобразно характера на Христос. То не се ограничава до придобиването на знания, а се стреми да подготви личността за живот в служба на тази земя и за вечността. Основано е върху Божието Слово и ръководството на Светия Дух. Христос като представител на Отца, явявайки се и връзката между Бога и човечеството, е великият Учител на човешкия род и Той е предвидил човеците да бъдат Негови представители. Семейството трябваше да бъде училището, а родителите - учителите. Този принцип бе вярно съблюдаван в земния живот на Господ Исус.

Възпитанието на Христос

„Исус живееше в селски дом и вярно и с радост изпълняваше Своя дял от работата в дома. Той бе Началникът на небето и ангелите изпълняваха словото Му с удоволствие. Сега обаче бе станал доброволно слуга, любещ, послушен син. Той научи занаят и работеше с ръцете Си в дърводелната работилница с Йосиф. Облечен в простото облекло на обикновен работник, минаваше по улиците на малкия град на отиване и на връщане от Своята скромна работа.

Той не употреби Божествената Си сила, за да намали товарите Си или да облекчи труда Си.“ [2] Неговият дом беше основното училище, където Мария и Йосиф, водени от Божествените принципи, изиграха основна роля в Неговото развитие като човек. Културната и семейна среда, в която Той израстна, заобиколен от простота и от природата, допълнително оформиха Неговия характер и укрепиха връзката Му с Бога и с нуждите на човека.

В дните на Христос евреите полагаха много грижи за образованието на децата си. Техните училища бяха свързани със синагогите или местата за поклонение, а учителите бяха наричани равини - мъже, които се предполагаше, че са много учени.

Исус не посещаваше тези училища, защото те учеха на много неща, които не бяха истина. Вместо Божието Слово се изучаваха човешки поучения, които често противоречаха на това, което Бог бе поучавал чрез Своите пророци.

Сам Бог чрез Святия Си Дух бе наставлявал Мария как да възпитава Своя Син. Мария учеше Исус от Светите Писания и Той се научи да ги чете и изследва за Себе Си.“ [3]

ПОГРЕШНО РАЗБРАНА КОНЦЕПЦИЯ

За разлика от обучението, което Исус бе получил в дома си, равинските училища по Неговото време бяха загубили от поглед истинската същност на образованието и се бяха съсредоточили върху ритуалите, поради което бяха проникнати от празен формализъм. Това бе довело до образование, което нито насърчаваше личната връзка с Бога, нито развитието на характера върху истинските Божествени принципи. Това не ви ли наподобява на реалността, в която живеем днес?

„Нашите представи за възпитанието са твърде тесни и ограничени. Нужен е по-широк възглед и по-висока цел. Истинско обучение означава много повече от следване на известна наука. Означава много повече от една подготовка за земния живот. То обхваща цялото същество и целия възможен период на човешкото съществуване. Представлява хармонично развитие на физическите, умствените и духовните сили. Подготвя ученика за радостта от служенето в този свят, както и за по-висшата радост от по-възвишената служба в бъдещия свят.“ [4] За съжаление, в академията на този свят се пренебрегват характерът и ценностите, които са толкова важни в човешкия живот и в подготовката за Небето. Когато проумеем грешките от миналото, бихме могли да преоткрием истинската цел на Божественото образование.

КАКВО ОЗНАЧАВА ТОВА?

Истинското обучение и възпитание произхожда от Бога и целта му е да възстанови Божествения образ в човешкия род. То не се ограничава само до придобиването на академични знания, но обхваща духовното, моралното и социалното формиране на човешкото същество. Следователно се явява свято и тържествено дело. В свещените Писания виждаме как Бог увещава родителите за образованието и възпитанието на техните деца. При разговора си с Авраам, Господ заяви: „Защото съм го избрал, за да заповяда на чадата си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие, за да направи Господ да стане с Авраама онова, което е говорил за него“ (Битие 18:19). Поради близката си връзка с Бога, Авраам възпита семейството си в Господните пътища. За да направим това реалност в нашите домове, е потребно в същото време да култивираме навици да се предаваме и посвещаваме с любов на Спасителя на душите и да научим нашите деца, че те имат Приятел, до Когото могат да стигнат чрез молитва и Който ще чуе всичките им мечти и скърби. Да ги наставляваме, че като четат Библията всеки ден, те ще започнат да разбират Божия характер и как се отнася Той към нас със състрадание, понеже ни обича. Така те ще се научат да се отнасят към другите с уважение, любов и търпение. Ще се научат да бъдат милостиви и мили, точно както небесният им Отец е милостив и мил към човешкия род, когото Той нежно е създал. Разбирането на истинското възпитание ни води до прозрението, че крайната цел на този процес е формирането на характера, защото това е единственото съкровище, което можем да отнесем на Небето.

РЕЗУЛТАТИ ОТ ПОГРЕШНИТЕ РЕШЕНИЯ

Формирането на характера е основополагащ и интуитивен процес в живота; характерът е единственото притежание, което ще вземем на Небето и той се изгражда в дома. „Оформеният по Божие подобие характер е единственото съкровище, което можем да вземем от този свят в следващия. Хората, наставлявани от Христос в този свят, ще вземат със себе си в небесните обиталища всяка божествена придобивка. И в небето трябва непрестанно да се усъвършенстваме. Колко важно е тогава развитието на характера в този живот.“ [5] Свещеното дело на родителите е да наставляват и обучават децата си да се боят и да се покоряват на Бога, така че с помощта на Светия Дух те да

могат да развият характер, подобен на техния небесен Отец. Господ заявява: „Тия думи, които ти заповядвам днес, нека бъдат в сърцето ти; и на тях да учиш прилежно чадата си, и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш“ (Второзаконие 6:6, 7).

Когато родителите пренебрегват даденте от Бога възпитателни насоки и тържественото им задължение е оставено на заден план, децата им биват образовани от врага на душите. Да обърнем внимание на случая със свещеника Илий. В 1 Царе 2:12 ни се казва: „А Илиевите синове бяха лоши човеци [*в англ. прев. - „синове на Ваал“ - бел. прев.*], които не познават Господа.“ Децата се нуждаят от бдителна грижа и напътствие, както никога досега, понеже Сатана се стреми да овладее умовете и сърцата им и да прогони от тях Божия Дух.

Страшното състояние на младежта в днешни дни представлява един от най-силните признаци, че живеем в последните дни, но мнозина отиват към погибел поради неправилното възпитание, което са получили от родителите си. Духът на роптание срещу изобличението се вкоренява и дава своя плод на неподчинение. Въпреки че родителите не са доволни от характерите, които децата им развиват, те не съумяват да видят грешките, които ги правят такива.“ [6]

Родителите трябва да разберат, че християнското възпитание би трябвало да се съсредоточи не само върху интелекта, но и върху развитието на характера, изграждането на морала и подготовката за вечен живот. Те не могат правилно да изпълняват отговорностите си, освен ако не приемат Божието Слово като правило на живота. Трябва да разберат, че са отговорни да образоват и оформят характера на всяко ценно човешко съкровище, поверено на техните грижи, докато накрая видят, че принципите на истинското образование и значението то на развитието на характера се явяват процес с вечни последици. В наше време трябва да бъдем особено бдителни за приятелствата, които създават децата ни. Дали връстниците, които избират за приятели, ще им помагат да отразяват образа на техния Небесен Отец, или ще им повлияят да отразяват княза на този свят? Дали това, което приемат по медийните канали ще ги освети, или ще занижи ценностите им и ще поквари духовните им навици? Личният пример в семейството ще бъде от жизненоважно значение, за да тръгнат те по тесния път.

ПРИМЕРЪТ НА СЕМЕЙСТВОТО

Християнското възпитание започва от най-ранна възраст с примера на първите учители за детето - родителите. Затова сме призовавани домът ни да бъде едно малко небе, за да могат децата да се учат, подражавайки на примера на родителите си. В Галатяни 5:22, 23 плодовете на Духа са описани като любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вярност, кротост и себеобуздание - качества, които съставляват солидния християнски характер. Цар Соломон ни напомня: „Възпитавай детето отрано в подходящия за него път, и не ще се отклони от него, дори когато остарее“ (Притчи 22:6). Апостол Павел също ни увещава да обновяваме ума и характера според Божията воля (по Римляни 12:2). В Матей 5:48 сам Исус ни призовава да бъдем съвършени, както нашият небесен Отец е съвършен, което предполага постоянно израстване в подобието на Христос. Развитието на характера е един непрекъснат процес на преобразяване, който изисква намесата на Светия Дух и посвещение от страна на отделния човек. Основната цел на християнското възпитание, образование и живот е развитието на характера. „Всяко човешко същество, създадено по Божия образ, е надарено със сила, подобна на силата на Създателя — индивидуалност, способност да мисли и да твори. Онези, при които тази сила е развита са хората, които носят отговорности, те се явяват водещи фигури в предприемането на инициативи, оказват влияние върху характера на другите. Делото на истинското възпитание е да развие тази сила; да обучи младежите да разсъждават, а не само да отразяват чужди мисли. Вместо да ограничават своето обучение само върху онова, което хората са казали и написали, нека учениците бъдат насочвани към изворите на истината, към необятните полета за изследване в природата и откровението. Нека размишляват върху великите факти на дълга и съдбата, и умът им ще се развива и укрепва. Учебните институти могат да подготвят вместо образовани слабаци, хора, силни в мисъл и на дело, господари, а не роби на обстоятелствата, хора, които притежават широк светоглед, яснота на мисълта и смелост в убежденията.

Такова възпитание осигурява повече от умствена дисциплина и физическо обучение. Укрепва характера така, че истината и правдата да не стават жертви на себелюбиви желания или светски амбиции. То закриля ума от злото. Вместо някоя завладяваща страст да се превърне в унищожителна сила, всяка подбуда и желание биват доведени в съгласие с великите принципи на правото. Когато човек съзерцава съвършенството на Христовия характер, умът се подновява и душата се преобразява по Божия образ.“ [7]

Родителите би следвало да осигуряват радостна и здраво-

От ранна възраст е потребно те да усвоят полезен или практичен занаят, който осигурява развиване на умения, стоящи в основата и насърчаващи качества като отговорност, дисциплина, постоянство и търпение.

словна среда за децата си, като ги държат далеч от силата на злите влияния и ги информират как такива влияния могат да изкривят характера и в крайна сметка да ги отдалечат от Бога. „Често повтаряните действия създават навици, навиците формират характера. Търпеливо изпълнявайте малките житейски задължения. Докато подценявате важността от вярност в малките отговорности, изграждането на характера ви ще бъде незадоволително. В очите на Всемогъщия всяко задължение е важно. Господ е казал: „Верният в най-малкото и в многото е верен.“ В живота на истинския християнин няма несъществени неща.“ [8]

Цялостното формиране на характера следва да се основава на следните принципи:

1. Зависимост от Бога: търсете Бога ежедневно в молитва и чрез изучаване на Библията (Филипяни 4:13).

2. Дисциплина и самоконтрол: контролиране на личните мисли, думи и действия (Притчи 16:32).

3. Служене на другите: развиване на благороден характер чрез любов и оказване помощ на другите (Матей 25:40).

4. Наставления, основани на божествени принципи още от бебешка възраст (Притчи 22:6; 2 Тимотей 3:15).

5. Постоянство в преобразяването на личността: развитието на характера е непрекъснат процес, докато душата не започне да отразява изцяло образа на Исус (2 Коринтяни 3:18; „Опитности и видения“, с. 71 - англ. изд.).

НАУЧАВАНЕ ЧРЕЗ ПРАКТИКА

Земната педагогика потвърждава това, което Господ е установил в божествения план за възпитанието. Децата се учат най-добре, когато могат да свържат познанията със заобикалящата ги среда, като ги приложат на практика в ежедневието си. От ранна възраст е потребно те да усвоят полезен или практичен занаят, който осигурява развиване на умения, стоящи в основата и насърчаващи качества като отговорност, дисциплина, постоянство и търпение. Това в допълнение ще им позволи да направят от обучението си едно смислено и обогатяващо преживяване, което ще им помогне не само да издържат изпитите, но и да се справят успешно с предизвикателствата на живота. Целият този процес трябва да се основава на Свещеното Писание.

БИБЛЕЙСКО ВЪЗПИТАНИЕ

Още от самото начало на света Бог установи образованието като един цялостен процес. В Битие 1:27 ни се казва, че човешкото същество е създадено по образ и подобие Божие. Това означава, че познаването на Бога трябва да бъде в основата на цялото преподаване. Притчи 9:10 заявява, че „страх от Господа е начало на мъдростта; и познаването на Светия е разум“. Стихът изтъква, че истинското възпитание започва със солидна духовна основа, която трябва да е в съответствие със следния основен принцип: „Делото на възпитанието и делото на изкуплението са едно цяло.“ [9] Тук се подчертава фактът, че обучението трябва да води до духовно преобразяване.

1. Фокусирано върху Христос: Бог трябва да бъде центърът на всяко обучение (Колосяни 2:3).

2. Цялостно: обучението и възпитанието трябва да обхващат физическото, умственото и духовното развитие (Лука 2:52).

3. Практично и приложимо: да бъде не само теоретично, но и съсредоточено върху всекидневния живот и служенето на другите (Матей 25:40).

4. Формиращо характера: обучението би следвало да оформя характера да отразява образа на Христос. „Несебелюбието обуславя всяко истинско развитие. Чрез несебелюбива служба ние постигаме най-високо развитие на всяка наша способност; все повече и повече съучастваме в Божественото естество, ставаме и годни за не-

бето, защото приемаме небето в сърцата си.“ [10]

5. Фокусирано върху надеждата и изкуплението: Обучението трябва да подготви човешкото същество за настоящия живот и за вечността. „Делото на живота, което ни е възложено, е подготовката за вечния живот и ако изпълним това дело, както Бог желае, всяко изкушение може да заработи в полза на нашия напредък; защото, противопоставяйки се на съблазняването, ние постигаме напредък в духовния живот. В разгара на конфликта, докато водим сериозната духовна война, до нас стоят невидими сили, упълномощени от небето да ни помагат в борбата и в разгара на кризата те ни придават сила, твърдост и енергия, които са с неземен произход.“ [11]

Християнското възпитание и обучение не се ограничава до дома или училището. То включва църквата като основен стълб в духовното развитие. Чрез църквата младите хора получават напътствия, подкрепа и примери за вяра, които ще им помагат да израстват в отношенията си с Бога и ще бъдат укрепени за предстоящите времена.

В КРАЯ НА ВРЕМЕНАТА

„И родените от тебе ще съградят отдавна запустелите места; ще възстановиш основите на много поколения; и ще те наекат Поправител на развалините, Възобновител на места за население“ (Исая 58:12).

„Сатана използва най-изкусни методи, за да внедри своите планове и принципи в образователните системи и по този начин да придобие силно влияние върху умовете на децата и младежите. Работата на истинския възпитател е да осуети неговите измишления. Ние сме под тържествен, свещен завет с Бога да възпитаваме децата си за Него, а не за света; да ги учим не да се оставят света да ги води, а да обичат и да се боят от Бога и да пазят Неговите заповеди. Нужно е да им бъде внушено, че те са сътворени по образа на своя Създател и Христос е Моделът, по който следва да бъдат оформени. Трябва да се обърне най-сериозно внимание на онзи вид образование, което ще придаде познание за спасението и ще приведе живота и характера в съответствие с Божественото подобие. Това, което е от истинска стойност са Божията любов и чистотата на душата, вплетени в живота като златни нишки. Човеците още не са осъзнали напълно до какви висоти биха могли да достигнат по този начин.

За изпълнението на това дело трябва да бъде положена обширна основа, нужно е да се въведе нова цел, а на учениците да се помага да прилагат библейските принципи във всичко, което правят. Всичко нечестно, всичко, което се отклонява от линията на правото, трябва да бъде ясно посочено и избягвано; защото беззаконието не трябва да се увековечава. Важно е всеки учител да обича и да пази грижливо здравите принципи и учения, защото това е светлината, която е нужно да огрява пътя на всички ученици.“ [12]

„Но ти говори това, което приляга на здравото учение...“ (Тит 2:1).

За да изпълним това дело, е нужно да си помагаме едни други и да създадем мрежи за подкрепа, чрез която тази цел да бъде постигната. В момента тук, в Колумбия, чрез Образователната фондация „Одед“ разработваме образователен метод, който обхваща цялото същество. Единствената цел е да възстановим Божия образ в нашите деца и младежи, чрез което се възстановява и първоначалният план, установен от Бога за образованието и възпитанието. Родителите носят отговорност да осигурят жизненоважната връзка с Бога чрез преживявания, позволяващи на децата да свържат наученото с реалния свят. Това обаче не е само задължение на родителите; църквата също се явява основна подкрепа за изпълнението на тази велика мисия.

Бог ни призовава да живеем чрез вяра и тук не говорим просто да посещаваме църква или да следваме определени обичаи, а по-скоро да позволим на Христос да оформя нашите сърца и характери. Това преобразяване трябва да бъде отразено в нашия начин на мислене и действие.

Нашата мисия да бъдем светлината на света започва с обучаването на деца, младежи и възрастни да проповядват Евангелието. Нека Господнята премъдрост бъде нашата основа, та да ни вразуми и да ни научи на пътя, по който да ходим! (Притчи 1:7; Псалм 32:8)

Източници:

1 Възпитание, с. 33.
2 Копнежът на вековете, с. 72.
3 Историята на Исус, с. 30.
4 Възпитание, с. 13.
5 Притчи Христови, с. 332.
6 Свидетелства за Църквата, т. 4, с. 199.
7 Възпитание, с. 17, 18.
8 Вести към младите, с. 148.
9 Възпитание, с. 29.
10 Пак там, с. 16.
11 Християнско обучение, с. 122.
12 Свидетелства за Църквата, т. 6, с. 127.

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. „Св. св. Кирил и Методий“ №74 1202 гр. София
За кореспонденция:
гр. София - 1000; пощ. кутия - 614
e-mail: sdarm.bg@abv.bg / www.sdarm-bg.org
ISBN 1312 - 1219

ДА ВЪРВИМ НАПРЕД СЕГА!

БАРБАРА МОНТРОУЗ

Колко крехък е животът човешки!
Светът около нас е една суета
и ние виждаме това...
Съумяваме да бъдем някак тук и сега,
защото Агнецът Божи за нас бе заклан.

Всичко, що ви разсейва
от настоящата истина - днес оставете!
Господа да търсим - това е потребно;
в присъствието Христово твърдо останете.

Животът ни не е играчка, ни даровете Господни -
че току-тъй да ги изоставим.
Затова, след Христос да вървите
решение вземете и Неговия път изберете -
дерзайте и смели бъдете!

Души от близо и далеч истината търсят;
може би познаваш душа такава, що копнее
и в чието сърце пламък тлее
отвътре, дълбоко погребан.

Време е да говорим истината откровено,
да се оставим от препирни и разединения,
без повече хленчене и ивинения.
Нека във всичко да покажем вяра.

Сред изгубените мнозина се лутат и надяват;
не е моментът да ги оставим на късмета.
Божият глас звучи силно и ясно -
напред да вървим е момента!

Въоръжени с истината в сърцата,
с устни, докоснати от въглен от олтара,
нека се помолим: „Господи, Ти мене заведи
до някоя душа, що Теб търси и чака!“

Наближава залезът, времето лети.
Всички знаем що Господ заръча:
възкръсналият Спасител нас всички зове:
„Сега е моментът - станете
и при овцете изгубени вървете!“